

Bàn Thờ Trình Tiết Của Kỹ Nam

Contents

Bàn Thờ Trình Tiết Của Kỹ Nam	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	31
12. Chương 12	32

Bàn Thờ Trình Tiết Của Kỹ Nam

Giới thiệu

Thể loại: Chủ công, trùng tộc, thụ truy công, thụ sủng công, ngày thơ vụn nhân mê nhuyển manh hờ tí là khóc xinh đẹp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tho-trinh-tiet-cua-ky-nam>

1. Chương 1

1 số chú thích:

Trùng tộc: xã hội trùng, nam nam thế giới, bao gồm hùng tử (giống đực) và thư tử (giống cái). Hùng tử và thư tử đến với nhau dựa theo chỉ số tương thích, phân biệt hùng và thư bằng dấu hiệu trên cơ thể gọi là trùng vân, một hùng tử có thể có nhiều thư tử =]], tỷ lệ hùng thư luôn chênh lệch rất lớn, hùng tử thuộc dạng hiếm trong xã hội trùng tộc (giống như chế độ đa thê), thư tử mang thai, đẻ trứng.

Hùng tử lý tưởng trong lòng đông đảo thư tử là dạng nào?

Lạc Quỳnh Nguyệt chỉ có thể trả lời, “Chắc chắn không phải như tôi rồi.”

Lúc nói ra câu này, khóe miệng cậu hơi nhếch, đôi đỉnh chân mày thanh tú nhấp nhô lên xuống tựa sóng nước, hàng lông mi dài thẳng che khuất vùng tối tăm trong ánh mắt mê người, vừa đẹp dễ, lại tản ra một luồng thất lạc chán chường.

Lạc Quỳnh Nguyệt xinh đẹp như tên gọi, cơ thể nhỏ gầy cùng vóc dáng không cao bỗng đứng nổi bật giữa một loạt các thư hùng to lớn.

Cậu rất đặc biệt, vô cùng mỹ miều và đáng yêu, thế nhưng điều này hoàn toàn không phù hợp với thẩm mỹ đại chúng của hùng tử.

Trong mắt bọn họ, hùng tử phải dương quang cường tráng và mạnh mẽ mới có sức hấp dẫn.

Mà tiêu chuẩn của thư tử cũng vậy.

Ngoại trừ trùng vân đặc thù của thư tử, (trùng vân: dấu hiệu nhận biết “giới tính” trên cơ thể trùng tử) nếu nhìn về bề ngoài, không phân biệt được thư tử và hùng tử khi lẫn lộn vào nhau. Từ chiều cao đến diện mạo, đều tràn ngập sức mạnh và soái khí cường đại sắc bén.

E rằng trong mắt thư tử, một hùng tử nhỏ bé đáng yêu như Lạc Quỳnh Nguyệt chỉ có thể được đối xử như trẻ con.

Trong ký túc xá, xét về độ tuổi thì Lạc Quỳnh Nguyệt phải ở cấp bậc lão nhị, ký túc xá bọn họ chỉ có bốn người, nhưng Lạc Quỳnh Nguyệt không thể không bị xem là cậu bé ít tuổi nhất trong đám, xưng hô cũng Tiểu Quỳnh Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, các loại tên cúng cơm như em bé, bọn thư tử trên lớp đều gọi cậu như thế, chẳng khác gì một đứa trẻ — ở bất kể phương diện nào, Lạc Quỳnh Nguyệt cảm thấy quan ngại sâu sắc về vẻ ngoài của mình rồi.

Có lẽ trên thế giới không còn một hùng tử thứ hai nào như cậu.

“Đừng nói thế, nếu trở về mấy trăm năm trước, với bộ dạng này của Tiểu Quỳnh Nguyệt ắt hẳn phải được hoan nghênh nhất trong số các hùng tử đây.” Thầy giáo môn lịch sử trong lớp trêu ghẹo.

“Ha ha ha, thầy đừng phán như vậy, Quỳnh Nguyệt xấu hổ chết mất. Đúng không, Tiểu Nguyệt Nguyệt?” Bạn cùng phòng Lâm Hạo ngồi cạnh Lạc Quỳnh Nguyệt cười nghiêng đầu sang phía cậu, hơi thở phả ra kề sát rất gần cậu hùng tử nhỏ nhắn.

“Gần quá đó ông nội!” Lạc Quỳnh Nguyệt ngượng chín mặt đẩy hấn ra, trong lòng không nhịn được thẹn thùng khi nghe câu nói của thầy giáo, cậu vô ý ngoảnh mặt về phía ngoài cửa sổ, hùng tử và thư tử được học tách riêng lớp, nhưng điều này cũng không ngăn được một số thư tử trốn sang nhìn lên hùng tử.

Ngoài cửa sổ thấp thoáng bóng người, Lạc Quỳnh Nguyệt vô tình đối mặt với một đôi mắt xa lạ, cậu giật mình vội quay lại chăm chú chép bài.

Lâm Hạo không vui kề sát cậu lần nữa, luồng thân nhiệt nóng ấm lan tỏa chặt chẽ vào cơ thể cậu, Lạc Quỳnh Nguyệt không quen bỗng đứng run rẩy.

“Đừng...” Cậu nhỏ giọng thều thào.

“Sao lại đừng?” Đối phương ỷ vào vóc người cao to tùy ý làm càn, đôi môi nóng hừng hực dán vào vành tai lạnh lẽo của Lạc Quỳnh Nguyệt, chất giọng trầm thấp vang lên tê rần:

“Chuyện này rất bình thường mà.”

...

Lạc Quỳnh Nguyệt có một đám bạn cùng phòng cực kỳ soái khí mê người, bọn họ rất được thư tử yêu thích hâm mộ, đây là không thể nghi ngờ.

Cơ mà, hùng tử đều thích đụng chạm nhau như thế ư?

Lạc Quỳnh Nguyệt vừa vào cửa đã bị ôm chầm lấy, chóp mũi tràn ngập hương vị quen thuộc, không cần ngần đầu cũng biết người đang ôm là lão đại ký túc Bạch Ninh Sinh.

“Chào mừng em đi học về.” Chàng hùng tử dịu dàng ôm lấy người con trai thấp bé hơn so với mình, cảnh tượng này nhìn qua thật hài hòa dễ thương.

Lâm Hạo đi theo phía sau hừ một tiếng, hằm hằm tháo giày bước vào phòng rửa mặt.

“Lão đại, anh thả em ra.” Lạc Quỳnh Nguyệt bắt đầu nói, kỳ thực cậu không nghĩ đến, tuy dung mạo mình non nớt so với nhiều người, nhưng không đến nỗi ngày nào cũng bị đối xử như con nít chứ, dầu gì cậu cũng tự lo được cho bản thân mà.

“Ôi, Tiểu Quỳnh Nguyệt lại cự tuyệt anh sao?” Bạch Ninh Sinh cười nói, bàn tay ấn tim lại ra vẻ cõi lòng đang tan nát.

Gương mặt Lạc Quỳnh Nguyệt có chút ửng hồng, “Không phải ạ, tại các anh lúc nào cũng xem em như trẻ con!”

Cậu bé hùng tử mặt đỏ trông khả ái chết mất, đôi gò má nhiễm một tầng sắc màu nhàn nhạt không quá sáng rõ, cứ ửng ửng hồng hồng như ráng mây chiều lay động lòng người.

Đang nói, cửa phòng tắm vốn được đóng đột nhiên mở toang, chàng hùng tử quần chiếc khăn tắm quanh hông hùng hổ bước ra, ánh mắt đen thui như đêm rét trờ nhìn vào hai người Lạc Quỳnh Nguyệt và Bạch Ninh Sinh.

“Bạch Ninh Sinh, đến phiên anh.” Hắc thờ ơ mở miệng.

“Biết.” Bạch Ninh Sinh đáp lời, rồi lại quay sang nở nụ cười với Lạc Quỳnh Nguyệt, “Nhắc đến vấn đề hồi nãy, bọn anh không có xem em như trẻ con đâu.”

Lừa gạt được ai cơ chứ! Lạc Quỳnh Nguyệt bĩu môi, cậu bước về giường mình cởi áo khoác ra.

Khí trời se lạnh, ngoại trừ áo khoác có dây kéo ở ngoài, bên trong cậu còn mặc một lớp len mỏng.

Cậu định cởi nốt, trong lúc lộn lên áo len, tay cậu vô tình kéo cả lớp trong cùng để lộ một mảng da thịt mượt mà dưới vùng bụng, lập tức một luồng khí mát lạnh ủa đến.

Nhưng Lạc Quỳnh Nguyệt không bị lạnh quá lâu, có người đã đưa tay giúp cậu kéo áo xuống, da thịt lộ lộ trông không ổn chút nào.

Sau khi Lạc Quỳnh Nguyệt cởi áo len, cậu ngược mặt lên phát hiện đó là Tần Hàn vừa mới tắm xong, lão tứ trong tức xá bọn họ.

“Tóc rối.” Đối phương thấy cậu đã cởi áo xong xuôi mới buông tay, đôi mắt không chút gợn sóng nhìn chăm chăm vào mái tóc cậu.

“Ồ, cảm ơn...” Lạc Quỳnh Nguyệt đặt áo len xuống, đang định vuốt lại mái tóc hơi rối thì Tần Hàn đã ra tay trước một bước.

“Ồ...” Lạc Quỳnh Nguyệt ngạc nhiên nhìn động tác của y, rồi ngẩng đầu xem vẻ mặt đối phương, định nói mình tự làm được rồi, nhưng thấy vẻ mặt hết sức chân thành của người kia, làm sao cậu mở miệng đây?

Tần Hàn nhìn cậu hùng tử nhu thuận đứng yên để mình vuốt tóc, khuôn mặt mịn màng như hoa như phấn trông mê hoặc cực độ — thật muốn liếm một phát.

Đáy mắt đen thăm thẳm của y không ai phát hiện ra, ngón tay luồn vào những lọn tóc mềm mại của Lạc Quỳnh Nguyệt, hơi thở dục vọng dường như muốn tuôn trào, mà cậu hùng tử đơn thuần vẫn chẳng biết gì cả.

“Tần Hàn?” Lạc Quỳnh Nguyệt cảm thấy người này vuốt tóc mình muốn xệp lếp rồi, cậu định bảo y ngưng đi, kết quả gương mặt mình bị đối phương dùng một tay nâng lên, đầu ngón tay người kia vừa vịn chạm vào vành tai lẫn cằm của cậu.

“Hơ, làm gì vậy?” Lạc Quỳnh Nguyệt bất ngờ run lên một hồi, mắt mở to mê man nhìn Tần Hàn.

Có phải hơi kỳ cục không?

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, cậu có muốn... Đệt! Lão Tần tay mày đang chạm vào nơi nào thế!” Lâm Hạo từ phòng rửa mặt đi ra, liếc mắt liền thấy cái tên Tần Hàn sờ soạng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Lạc Quỳnh Nguyệt, cả người hắc bùng nổ trong nháy mắt rồi vồ tới.

Tần Hàn bị quấy rầy chuyện tốt không nhịn được xì một tiếng, lui về phía sau làm Lâm Hạo vồ hụt.

Lâm Hạo bổ đến khoảng không cũng lười quẩn đối phương, hấn xoay người ôm lấy Lạc Quỳnh Nguyệt, mặt dính vào mặt, chất giọng cất lên đầy lo lắng: “Sao thế Tiểu Nguyệt Nguyệt? Thằng khốn kia không làm gì kỳ cục với cậu chứ?”

Lạc Quỳnh Nguyệt giãy giụa không thoát khỏi cái ôm áp của Lâm Hạo, nước mắt trong lòng sắp rơi đầy mặt, rốt cục Tần Hàn chịu không nổi, kéo Lâm Hạo ra khỏi người cậu.

“Nói hay lắm, đừng dán sát cậu ấy như vậy.”

“Tao không nghe tao không nghe! Tao muốn ôm Tiểu Nguyệt một cái! Không được ôm Tiểu Nguyệt tao tổn thương mất!”

Lạc Quỳnh Nguyệt:... Thật, thật mất mặt.

Tần Hàn cười khẩy một tiếng: “Mày cứ tổn thương đi.”

“Mày cút!!!”

Lạc Quỳnh Nguyệt thở dài, cậu suy nghĩ rối rắm, đây thật sự là bình thường sao? Hùng tử vẫn hay gần gũi nhau như thế?

Ôm ý nghĩ đó, cậu post bài lên diễn đàn.

...

Qua ba ngày, Lạc Quỳnh Nguyệt mở lại diễn đàn, nhìn thấy thông báo có bình luận, cậu mới sực nhớ mình đã từng post bài.

Đại đa số bình luận đều không có giá trị tham khảo, hơn nữa hình như chẳng mấy ai nghiêm túc trả lời vấn đề.

Lạc Quỳnh Nguyệt trở về trang chủ, đột nhiên nhận được inbox của một người lạ.

Ếch ngồi đáy giếng: Có lẽ mình đã gặp ID của cậu rồi, cậu là học sinh học viện XX phải không?

Lạc Quỳnh Nguyệt sững sờ, người này là bạn học cùng trường à?

Bụi trần lắng đọng: Cậu là?

Người kia trả lời rất nhanh, Ếch ngồi đáy giếng: Cậu không biết mình đâu, nhưng đúng là tại mình chung trường á, mình trên cậu một khóa.

Bị bạn cùng trường nhận ra mình post bài, Lạc Quỳnh Nguyệt hơi lúng túng, còn chưa nghĩ ra reply thế nào, đối phương đã nói.

Ếch ngồi đáy giếng: Mình thấy bài viết của cậu. Có cần giúp một tay không?

Lạc Quỳnh Nguyệt cảm giác bị phát hiện thân phận đã đủ xấu hổ, còn nhờ người ta giúp giải quyết vấn đề, thật có bao nhiêu áy náy...

Bụi trần lắng đọng: Không cần đâu... Cảm ơn.

Ếch ngồi đáy giếng: Ha ha, cậu khỏi khách khí. Thật ra tình trạng cậu bây giờ mình thấy khá nguy hiểm.

Bụi trần lắng đọng: Nguy hiểm?

Ếch ngồi đáy giếng: Trong thời gian ngắn giải thích cho cậu thì không tiện, phương diện mà mình đang nghiên cứu có chút liên quan đến những gì cậu post, nếu cậu muốn biết, đến thời điểm chúng ta có thể hẹn gặp mặt, mình sẽ đưa tư liệu rõ ràng cho cậu tham khảo.

Ếch ngồi đáy giếng: Cho dù cùng trường bấy lâu, coi như cậu làm quen bạn mới đi.

Lạc Quỳnh Nguyệt nghe xong có phần động lòng, nhưng cậu không phải là người dám tiếp xúc với những người xa lạ, cho đến bây giờ, bạn bè thân thiết nhất của cậu sợ rằng chỉ có ba người kia trong ký túc xá.

Mà “nguy hiểm” đối phương nhắc đến, rốt cục là gì đây? Lẽ nào tình huống thật sự tồi tệ lắm?

Lạc Quỳnh Nguyệt thấy bản thân đã lớn như vậy cũng nên dừng cảm chút, không phải gặp bạn trên mạng, đó là bạn cùng trường, và lại hẹn hò ở khu vực gần trường học cũng không cần lo lắng quá.

Suy nghĩ một hồi, cầu quyết định reply một tin nhắn.

Bụi trần lắng đọng:Được.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngoài miệng thì nói sẽ không ra chương, nhưng chĩ đã ra chương đấy thôi!

Bây giờ viết trùng tộc vui hơn, chĩ muốn trở thành lão tài xế mà các em đang tiên đoán...

À, truyện này có 4 thụ...

2. Chương 2

Địa điểm hẹn là quán cà phê ở gần trường học, Lạc Quỳnh Nguyệt theo hướng dẫn, tìm đến một vị trí hẻo lánh.

Người kia đã có mặt trước, Lạc Quỳnh Nguyệt bối rối nhìn đối phương vài lần, gã này ăn mặc một thân áo sơ mi trắng, bờ môi nở rộ nụ cười, tựa hồ rất thân thiện.

“Đến rồi thì ngồi xuống đi, nội dung thảo luận ngày hôm nay tôi nghĩ không nên để người khác nghe được, cho nên phải chọn vị trí ít người, cậu thấy sao?” Gã này có một gương mặt ôn nhu cực kỳ đẹp trai, mang lại cảm giác thân quen như Bạch Ninh Sinh trong ký túc xá vậy, Lạc Quỳnh Nguyệt thở ra nhẹ nhõm.

Cậu gật gù, “Cám ơn.”

“Đừng ngại ngùng như thế.” Người kia cười thành tiếng, trêu đến dái tai Lạc Quỳnh Nguyệt nóng rần, “Tên tôi là Diệp Sinh Bắc.”

“Tôi...”

“Tôi biết cậu.” Diệp Sinh Bắc túm túm nhìn Lạc Quỳnh Nguyệt, “Lạc Quỳnh Nguyệt.”

Lạc Quỳnh Nguyệt đánh khụt khịt, không khí toát ra mùi vị trong veo, không biết có phải bốc lên từ món tráng miệng hay không, “Làm sao anh biết?”

Diệp Sinh Bắc chỉ nở nụ cười không trả lời, gã duỗi tay chống cằm nhìn về phía Lạc Quỳnh Nguyệt, “Bạn học Lạc thật dễ thương...”

“...” Lạc Quỳnh Nguyệt thấy mặt mình lúc này đỏ bừng đến mức suýt rỉ máu.

“Muốn uống gì?”

Cũng may đối phương dời đi đề tài, Lạc Quỳnh Nguyệt cúi đầu thở thẽ, “Gì cũng được, tôi không chọn.”

Đồ uống được đưa lên rất nhanh, Lạc Quỳnh Nguyệt ném thử một ngụm, mùi vị vừa chua vừa ngọt, không phải cà phê, cũng chẳng phải nước trái cây.

“Được rồi, giờ mình bàn chính sự nha.”

Lạc Quỳnh Nguyệt cắn cắn ống hút, nhìn Diệp Sinh Bắc lấy ra một xấp tư liệu, ánh mắt mơ màng.

Diệp Sinh Bắc đặt giấy tờ lên bàn, gã cười títt mắt bảo, “Cậu nghiên cứu cái này trước, hay muốn nghe quan điểm của tôi trước?”

Lạc Quỳnh Nguyệt do dự một lúc, vẫn là đưa tay cầm lấy xấp giấy, “Tôi xem tài liệu một chút nhé.”

Động tác của cậu dừng lại đột ngột, cậu nghi hoặc nhìn Diệp Sinh Bắc đang dè tay mình.

Đối phương đứng lên, Lạc Quỳnh Nguyệt chỉ có thể thấy hai cánh môi của gã mấp máy khép mở, “Tôi đang nghĩ đến một phương án gây hiệu quả tức thời, hay là cậu kể tôi nghe cậu và bạn cùng phòng trước giờ ở chung với nhau như thế nào đi.”

Lạc Quỳnh Nguyệt chưa kịp phản ứng, bàn tay đang cầm xấp giấy đã bị đôi lòng bàn tay dày rộng của Diệp Sinh Bắc bao bọc lấy, gã nhích cơ thể lại gần cậu, vừa nói vừa phun ra hơi thở nặng nề trầm thấp,

“Bọn họ có đối với cậu giống vậy không?”

...

“Rất, rất ít...” Lạc Quỳnh Nguyệt định rút tay về theo bản năng, chẳng hiểu sao trong lòng cậu bỗng sợ sệt. Hiện tại ở góc độ này cậu không cách nào nhìn rõ biểu hiện của Diệp Sinh Bắc, năm ngón tay bị nhiệt độ xa lạ quần quanh chặt chẽ, giằng ra không được, cậu càng hoảng loạn.

“Như thế này thì sao?” Giọng nói hơi cất cao, ý cười khiến người ta cảm giác có gì đó quỷ dị. Bất tri bất giác gã kia áp sát bên người Lạc Quỳnh Nguyệt, thân thể dán kín lên cậu, thân hình so với hùng tử còn cao hơn dường như muốn ôm gọn Lạc Quỳnh Nguyệt vào trong lòng, mà thực sự đứng như thế.

Lạc Quỳnh Nguyệt sợ không dám lên tiếng.

“Mắc cỡ không trả lời được sao? Vậy coi như có đi.”

Áp sát quá gần!

Lạc Quỳnh Nguyệt khiếp sợ đến mức nước mắt chực trào ra, nhưng điều càng làm cậu hết hoảng đó là, thời điểm đối phương vừa sẵn tới, cậu ngỡ ngỡ trông thấy một trùng vân màu xanh thấp thoáng dưới lớp áo sơ mi của gã, mùi thơm lan tỏa trong không khí này giờ hóa ra chính là mùi tin tức tổ từ thư tử.

Vì vấn đề tính cách, cậu chỉ tiếp xúc qua lại với một số ít hùng tử, việc giao thiệp với thư tử lại càng ít, cũng khó trách ban đầu cậu lầm tưởng gã này là hùng tử.

“Thả tôi ra...” tiểu hùng tử run run rẩy rẩy, giọng nói yếu ớt nhẹ nhàng, chẳng khác nào chú mèo hờn dỗi.

“Em thật là...” Đối phương vòng tay ôm cậu càng chặt hơn, vói ra đầu lưỡi nóng hổi liếm qua vành tai hùng tử, “Đáng yêu quá xá.”

“Bọn họ có cho em sờ qua nơi này không?” Bàn tay to lớn đang nắm chặt bàn tay nhỏ của Lạc Quỳnh Nguyệt, gã đem nó ấn về phía khu vực cứng ngắt dưới thân mình đang tỏa nhiệt.

Giọt nước như hạt đậu lách tách rơi xuống từ viền mắt Lạc Quỳnh Nguyệt, cậu cắn chặt môi dưới lắc đầu nguầy nguậy, cả cơ thể dốc sức co về phía sau.

“Chỗ này, bọn họ có sờ qua chưa?” Diệp Sinh Bắc cúi đầu liếm từng giọt lệ trên khóe mắt tiểu hùng tử.

Giọng điệu nỉ non gần sát bên tai Lạc Quỳnh Nguyệt cứ như của ác ma được phết lên một lớp đường mật ngọt ngào, cậu cảm giác được tay của đối phương mò vào quần sịp mình, nắm chặt lấy vị trí yếu ớt nhất một cách chuẩn xác.

“Hình như có phản ứng...”

Lạc Quỳnh Nguyệt nín ửng tay áo gã kia, hai mắt đăm lệ van nài, “Đừng mà, đừng chạm nó!” Tin tức tổ của thư tử khiến thân thể cậu bắt đầu nóng ran.

“Em nói gì cơ?”

“Xin anh... Ít ra không nên ở chỗ này...” Lạc Quỳnh Nguyệt e ngại nhìn đối phương cởi quần, miệng cậu bị gã cạy ra thô bạo đưa lưỡi vào liếm láp.

Sau đó Diệp Sinh Bắc dạng chân ngồi lên cậu.

Sẽ có người đến!

Lạc Quỳnh Nguyệt cảm giác dương vật mình được bao bọc bởi một vùng ẩm áp sát chặt, trong lòng chống cự nhưng cơ thể không nhịn được mà phát sinh phản ứng sung sướng.

Người kia ngậm lấy cổ cậu, phát ra tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn:

“Rõ ràng chúng mình đang làm chuyện vui vẻ đây.”

Dục vọng bùng phát theo nhịp độ nhún nhảy lên xuống của người kia, Lạc Quỳnh Nguyệt bị gã trai ôm chặt vào trong ngực, đôi gò má đỏ ửng đầy những vệt nước mắt, vừa đáng thương lại cảm dỗ vô cùng.

“Em muốn phát tiết đúng không? Đừng nhẫn nhịn, bắn ra — toàn bộ vào trong tôi.”

“Anh ngồi dậy đi... A...” Bắn vào trong cơ thể đối phương liệu có để lại hậu quả gì không, Lạc Quỳnh Nguyệt cũng hiểu rõ, đối phương là thư tử trăm phần trăm, bởi cậu càng thêm hoang mang, muốn đẩy gã ra, nhưng thân thể còn yếu ớt lắm.

“Em phản kháng như vậy, đó cũng là một loại tình thú.” Chàng trai cúi đầu ngăn chặn Lạc Quỳnh Nguyệt, bờ môi mềm mại của tiểu hùng tử đã bị nút đến sưng đỏ ứ máu, khiến người ta không dừng được ý nghĩ muốn bắt nạt.

Lạc Quỳnh Nguyệt còn chưa biết gã này định làm gì, chỉ cảm thấy bên trong cơ thể đối phương đột nhiên co rút chặt chẽ, khoái cảm như dòng điện từ xương đuôi vọt lên tê rần cả hệ thần kinh, Lạc Quỳnh Nguyệt suýt chút nữa thật sự gờ cờ trắng đầu hàng.

Phía sau hai cơ thể là rèm cửa sổ đang khẽ đong đưa mơ hồ, quang ảnh chập chờn, Lạc Quỳnh Nguyệt lo lắng bộ dáng mình bị người ngoài kia nhìn thấy, thân thể cậu bỗng dưng càng thêm miễn cảm không chịu nổi.

“Ư ~ ha ~ bảo bối, bắn vào đi... A ~”

Lạc Quỳnh Nguyệt đỏ cả vành mắt, dưới khí thế tấn công không ngừng từ Diệp Sênh Bắc, cuối cùng cậu đành nhắm mắt trao đi lần đầu tiên quý giá nhất đời trai.

...

Lạc Quỳnh Nguyệt chẳng biết mình trở về ký túc xá bằng cách nào, cậu cứ dùng tay bịt lấy cổ, nơi có dấu vết thư tử lưu lại, quần áo nhăn nheo, cậu bước đi rất nhanh, chỉ lo người khác nhìn ra dáng vẻ chật vật.

Đột nhiên lao vào ký túc xá, Lạc Quỳnh Nguyệt cứ ngỡ cuối tuần sẽ không còn ai ở lại, nhưng vừa vào cửa đã gặp Tần Hàn từ phòng rửa mặt đi ra.

“Sao thế?” Tần Hàn nhìn Lạc Quỳnh Nguyệt bưng cổ rúc cả người, y cau mày mở miệng, “Khó chịu chỗ nào?” vừa bước thẳng đến hướng đối phương, nhưng bất thành linh y liền dừng lại.

Mũi Tần Hàn hít hít mùi vượn trong không khí, đôi mắt sâu thẳm ngay lập tức đen kịt lại.

“Buồng tắm có ai không?” Lạc Quỳnh Nguyệt chẳng dám ngẩng đầu nhìn, một tia sáng lớn chiếu thẳng vào vai và chiếc cổ trắng nõn của cậu, thân thể còn run rẩy nhẹ, “... Tôi muốn đi tắm.”

Giống như sắp khóc rồi.

Một lúc lâu sau, ngay khi Lạc Quỳnh Nguyệt cho rằng Tần Hàn sẽ bỏ đi, thì chàng hùng tử luôn kiêu lời bỗng đứng tránh ra, lạnh nhạt bảo, “Trong ký túc xá ngoại trừ tôi chẳng có ai đâu, đi tắm đi.”

Lạc Quỳnh Nguyệt liền phi nhanh vào phòng tắm không quay đầu lại, thân ảnh nho nhỏ chạy trốn chết.

Chờ nghe tiếng nước tí tách nhỏ xuống, Tần Hàn mới xoay người đến bàn học của mình, ngón tay vuốt lên máy tính bảng một đoạn chữ thần bí.

Khi tia sáng lạnh lẽo bao trùm vắng trán hờ hững của y, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một chấm đỏ, xung quanh là sơ đồ chằng chịt, Tần Hàn nhìn điểm đỏ di động theo thời gian, kế tiếp dừng lại ở một nơi nào đó trong lúc lâu, cuối cùng mới rời khỏi.

Nếu như Lạc Quỳnh Nguyệt ở đây, vậy nhất định y đã biết con đường hôm nay cậu đi qua.

Nhìn chăm chú vào vị trí ấy một hồi, đáy mắt hùng tử tựa hồ nổi lên một cơn bão đen tối mùi mật, y chuẩn bị hack vào hệ thống giám thị thì tiếng nước trong bồn tắm ngừng lại.

“Tần Hàn...” Giọng nói sợ sệt của Lạc Quỳnh Nguyệt từ phòng tắm vang ra.

Tần Hàn đứng phắt dậy tắt máy tính bảng, ngữ điệu trầm ổn như thường: “Chuyện gì?”

“Tôi... Tôi quên mang quần áo...”

Không cần suy nghĩ, chắc chắn mặt mũi Lạc Quỳnh Nguyệt lúc này đang đỏ bừng.

Tần Hàn nhìn hơi nước từ phòng tắm bốc lên mù mịt mặt kính, chốc lát, khóe môi lạnh khốc bỗng gợn lên một nụ cười quỷ dị:

“Không sao, tôi, lấy, cho, cậu.”

3. Chương 3

Tần Hàn mang quần áo bước đến trước buồng tắm, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, “Quần áo đến rồi, mở cửa đi.”

Lạc Quỳnh Nguyệt hé mở cánh cửa cọt kẹt một tiếng thành khe hở nhỏ xíu, cậu vươn cánh tay còn bốc hơi nóng định cầm y phục từ tay Tần hàn.

Động tác lấy đồ của tiểu hùng tử rất nhanh, nhưng đôi mắt sắc lẹm của Tần Hàn vẫn nhìn ra dấu hôn ẩn ẩn nơi cổ tay Lạc Quỳnh Nguyệt.

“Cám ơn... A!” Lạc Quỳnh Nguyệt nhỏ giọng nói, còn chưa kịp đóng cửa lại, bàn tay vịn nắm cửa đột nhiên bị kéo mạnh theo cánh cửa mở ra ngoài, cả cơ thể trần trụi của cậu nhào vào lồng ngực Tần Hàn, quần áo cầm không chắc bị rơi xuống đất thấm nước.

“Tần Hàn?” Âm thanh Lạc Quỳnh Nguyệt phát run, cậu không thể tin được, đang ngẩng đầu định nhìn rõ hơn thì một bóng đen to lớn ụp xuống, cậu bị cưỡng hôn.

Bàn tay lớn của Tần Hàn sờ nắn khắp cơ thể đang trần truồng ẩm ướt kia, da thịt tiểu hùng tử thật mềm mại làm sao, y chỉ cần hơi dùng sức là có thể lưu lại dấu ấn.

Tần Hàn ôm Lạc Quỳnh Nguyệt tiến vào phòng tắm, dùng một tay đóng cửa rồi khóa lại, bắt đầu hung ác hôn lên khắp nơi trên cơ thể Lạc Quỳnh Nguyệt như mưa sa bão táp.

“Đừng... A, đừng làm thế...” Lạc Quỳnh Nguyệt ngậm chặt miệng, khuôn mặt nhỏ chỉ bằng lòng bàn tay chột rưng rưng muốn khóc, đôi mắt hồng hồng càng thêm kích thích tên bạn cùng phòng vốn đang có mưu đồ bất chính.

“Đừng làm thế?” Chỉ nghe Tần Hàn tựa hồ cười mà không phải cười lên tiếng, ngón tay lạnh lẽo vuốt qua dấu hôn do đỏ trên gáy Lạc Quỳnh Nguyệt, “Vậy đây là cái gì?”

Thân thể Lạc Quỳnh Nguyệt run bần.

Ngữ điệu Tần Hàn khàn đục vẫn không ngừng vang lên: “Trên người cậu, có thoang thoang mùi thối của thư tử.”

Sắc mặt Lạc Quỳnh Nguyệt trắng bệch, cậu lắc đầu lia lịa: “Tôi... Không có...”

“Suyt.” Đối phương đè lại môi cậu, hình dạng cười mỉm của khóe miệng y trong mắt Lạc Quỳnh Nguyệt y hệt như ma quỷ.

“Không sao, tôi sẽ giúp cậu, tẩy sạch tất cả, từ trên xuống dưới.”

Dứt lời, y cúi đầu đặt môi mình lên miệng Lạc Quỳnh Nguyệt, rồi đưa tay vịn vôi hoa sen, nước nóng được phun xuống ào ào tưới ướt toàn thân hai người, Lạc Quỳnh Nguyệt bị nước xối đến không thở nổi, cậu đành phải hé môi, để Tần Hàn có cơ hội luồn đầu lưỡi sâu vào.

“Ồ...” Nước mắt Lạc Quỳnh Nguyệt pha lẫn cùng nước nóng, súng ống của cậu bị Tần Hàn vuốt ve, điều làm cậu tuyệt vọng chính là cậu nổi lên phản ứng!

Tần Hàn thông thả cởi từng lớp y phục, lồng ngực rắn chắc to lớn rất nhanh lộ ra, hiện rõ da thịt và cơ bụng sáu múi cân đối.

Lạc Quỳnh Nguyệt khụy xuống như con mèo nhỏ bị ướt nhèm nhẹp, tựa hẳn vào lòng Tần Hàn, Tần Hàn in thêm dấu ấn lên người Lạc Quỳnh Nguyệt vốn đã tràn ngập dấu ấn của gã thư tử kia, lưu lại mỗi nơi trên cơ thể cậu mùi vị của chính mình.

Không gian phòng tắm không lớn, vang vọng đầy tiếng thở dốc của hùng tử và hormone tình dục bắn tung tóe khắp nơi. Tần Hàn lấy ít nước nóng làm bôi trơn tự mở rộng cửa sau, y quần hai bắp đùi chắc nịch lên phần eo của tiểu hùng tử, sau đó đưa tay tắt nước, đỡ lấy hạ thể đã cứng rắn của Lạc Quỳnh Nguyệt, y hơi dịch chuyển hông mình rồi ngồi xuống chậm rãi.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Quỳnh Nguyệt là căng thẳng, bên trong Tần Hàn quá khít chặt, không giống như ưu thế trời sinh của thư tử – có thể tự động sản sinh dịch trơn.

Nhưng Tần Hàn tự rót vào trong rất nhiều nước ấm, y cố sức nhồi nhét từng chút, một hồi toàn bộ dương vật của Lạc Quỳnh Nguyệt đã tiến gọn vào trong. Hai người không hên mà cùng rên lên một tiếng.

Thần thái lạnh nhạt thường ngày không còn nữa, lúc làm chuyện ấy Tần Hàn phóng đảng đầy bất ngờ, y không ngừng liếm mút đôi môi Lạc Quỳnh Nguyệt, đu lên trượt xuống dây dưa vùng tam giác quỷ của cậu, thân thể va chạm vào nhau nảy sinh thứ khoái cảm rất khác thường, nhiệt khí mờ mờ bốc lên hòa tan trong khoảng không nhỏ hẹp, hơi thở dâm mị ngọt ngào xen lẫn khoái cảm tràn trề.

“Tôi và thằng đó... A... ai khiến cậu thoải mái?”

Lạc Quỳnh Nguyệt bị hôn đến toàn thân vô lực, cũng may được Tần Hàn đỡ mới không bị tuột xuống. Nghe thấy câu hỏi của đối phương, cậu lắc đầu một cái, viền mắt hồng hồng trên gương mặt trắng trẻo nhỏ nhắn chợt rỉ ra giọt nước, âm thanh run rẩy như một con thú nhỏ.

“Tôi... Ừ a ~ tôi không biết... A...”

Tần Hàn thấy ánh mắt Lạc Quỳnh Nguyệt dần yếu ớt đi, động tác y bắt tri bắt giác nhẹ lại một chút, y mở to miệng cắn vào vành tai nhạy cảm của đối phương, chất giọng mơ hồ cất lên: “Thoải mái thì kêu to đi.”

Tay y và Lạc Quỳnh Nguyệt nắm lấy nhau, thân thể kề sát, thời khắc này không có bất cứ ai giao thông nhau hài hòa như bọn họ đang làm.

...

Lúc Lâm Hạo và Bạch Ninh Sinh trở lại, phát hiện một sự im lặng khá bất thường trong ký túc xá, mùi thơm của sữa tắm lan tỏa trong không khí có sức mê hoặc hơn so với thường ngày.

Lâm Hạo thấy Tần Hàn ngồi một mình trước bàn học, tay cầm máy tính bảng gõ gõ gì đó, hẳn định mở miệng, đối phương đã quay đầu lại như thể sau lưng có gắn con mắt, y lạnh lùng lên tiếng: “Quỳnh Nguyệt đang ngủ, đừng làm ồn.”

“Ngủ? Sớm thế?” Lâm Hạo cởi giày, giảm âm lượng giọng nói lại, hẳn ngạc nhiên bước đến giường Lạc Quỳnh Nguyệt quan sát kỹ hơn, nhưng mà Lạc Quỳnh Nguyệt trùm kín chăn từ đầu đến chân, không lộ ra bất cứ phần thân thể nào.

Vì Lạc Quỳnh Nguyệt cũng không nhìn thấy, cậu càng căng thẳng khi hẳn đến gần.

“Có gì khó ở sao?” Bạch Ninh Sinh nhẹ giọng hỏi.

Tần Hàn liếc cậu một cái: “Mệt mỏi.”

Lâm Hạo không thể làm gì khác đành từ bỏ ý nghĩ ngắm nhìn gương mặt ngủ say của Lạc Quỳnh Nguyệt, hẳn xoay người định vào phòng vệ sinh, còn chưa đến bên trong, hẳn bỗng há miệng hắt hơi một cái, may mà tay đã nhanh nhạy bưng kín, âm thanh không tính quá lớn.

Hắn ngoảnh mặt lại lúng túng nhìn hai người kia đang đen sầm sắc mặt xuống, Lâm Hạo xem xét chỗ Lạc Quỳnh Nguyệt không có động tĩnh, hẳn ấp úng thì thào: “Tao không cố ý, ai bảo mùi sữa tắm nồng nặc quá.”

Lạc Quỳnh Nguyệt rúc trong chăn nghe thế bỗng thân thể kín đáo phát run.

Tần Hàn nhìn qua ổ chăn của Lạc Quỳnh Nguyệt, lạnh nhạt bảo: “Mới đổi, ý kiến?”

Lâm Hạo nhất thời liếc xéo, nhỏ giọng chửi: “Thích, muện tao chết mày đi.”

Bạch Ninh Sinh bắt đặc dĩ nhìn hai kẻ kia, anh cởi áo khoác ra treo bên giường.

Lâm Hạo tiến đến ban công dùng khăn tay lau mặt, sắc trời đã sẫm tối, hắn đột nhiên nghe vài tiếng thông báo truyền đến từ trong người.

Mở thiết bị liên lạc mang theo bên người ra, Lâm Hạo nhìn thấy một tin nhắn từ thằng khốn Tần Hàn, chưa kịp mắng đối phương có bệnh không, nhìn thấy hàng chữ cuối cùng, vẻ mặt hắn đột nhiên đông cứng.

Đó là một biểu tình trầm tĩnh chưa bao giờ Lạc Quỳnh Nguyệt trông thấy trên mặt Lâm Hạo.

Tựa hồ bão táp sắp sửa kéo đến.

Im lặng như tờ.

Thật chậm rãi, hắn thở ra một hơi, kể đến hắn nở nụ cười nhẹ cùng tiếng thở dài đầy nguy hiểm giống như con thú hoang chực thức tỉnh.

“Để tao xem, thằng thư tử chán sống này là ai.”

4. Chương 4

Hôm sau Lạc Quỳnh Nguyệt rời giường, cảm thấy bầu không khí trong ký túc xá khá quái dị so với thường ngày, cậu nghĩ Lâm Hạo và Bạch Ninh Sinh có lẽ đã biết gì đó, nhưng bọn họ vẫn sinh hoạt với nhau bình thường như cũ.

Lạc Quỳnh Nguyệt thấy rằng mình đa nghi rồi.

Hôm nay cậu mặc chiếc áo tay dài cổ cao, trừ phi có người vén y phục cậu lên, không thì chẳng cách nào nhìn ra những dấu vết.

Nghĩ đến vô số dấu hôn tím hồng khắp người chưa lặn đi, Lạc Quỳnh Nguyệt bất giác lo lắng.

Cậu ngẩng đầu vừa vận bát gặp ánh mắt Tần Hàn nhìn sang, trong nháy mắt rụt trở lại vào một cái.

Tần Hàn thấy thế, không khỏi liếm liếm môi dưới, hôm nay bảo bối ăn mặc thật kín cổng cao tường, nhưng vẫn thấy một mảng da thịt trắng trẻo lộ ra, càng khiến người ta dễ dàng dấy lên dục vọng từ đáy lòng.

Thật giống chú thỏ nhỏ ngây thơ khờ khạo.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt cậu chậm quá! Còn trễ nữa là không ăn điểm tâm kịp đâu.” Chờ Tần Hàn và Bạch Ninh Sinh đi khuất, Lâm Hạo không biết từ nơi nào xuất hiện, vòng cánh tay cậu qua vai Lạc Quỳnh Nguyệt định đi ra ngoài.

Bộp!

Lâm Hạo hết hồn nhìn tay mình bị vả ra, hắn nặng nề trừng chăm chăm vào Lạc Quỳnh Nguyệt đang ngây ngẩn.

“Tôi...” Sắc mặt Lạc Quỳnh Nguyệt trắng bệch, nhướn mày lên nhìn hắn, cậu hoảng loạn lắc đầu, những ngón tay nắm chặt đến trắng xám làn da.

Đầu óc cậu trống rỗng, chỉ lo Lâm Hạo sẽ phát hiện điều gì.

Một lúc lâu sau, phía trên truyền đến giọng nói mang ý cười của Lâm Hạo: “Tiểu Nguyệt Nguyệt làm sao thế? Khó ngủ nên ghét bỏ tôi à?”

Lời lẽ vẫn vô tư như thường ngày.

“Xin lỗi...” Lạc Quỳnh Nguyệt cúi đầu, trong thoáng chốc cậu cứ tưởng Lâm Hạo đã nhận ra, viền mắt bỗng rưng rưng sắp rơi lệ.

Lâm Hạo đâu có làm gì sai, là tự mình nghi thần nghi quỷ, bây giờ còn định tổn thương người vô tội...

“Khắc, Tiểu Nguyệt Nguyệt đang nói gì vậy? Bình thường ít ra cậu phải cho tôi một cái liếc mắt chứ.”

Lạc Quỳnh Nguyệt bất chợt bị bao bọc bởi một vòng tay ôm ấm áp, đầu chôn vùi vào ngực Lâm Hạo, nghe giọng nói của Lâm Hạo, chớp mũi tự nhiên chua xót, không kìm nén được nước mắt, cậu rên lên như con mèo nhỏ.

Lạc Quỳnh Nguyệt không tự chủ bầu chặt vào vạt áo Lâm Hạo, gương mặt nhủi hằm vào lòng Lâm Hạo khiến hắn không cách nào nhìn thấy, biểu hiện của Lâm Hạo đang ôm bả vai cậu không nhẹ nhàng như giọng nói.

“Sáng sớm, lẽ nào Tiểu Nguyệt Nguyệt còn bực dọc sau khi rời giường?” Lâm Hạo duy trì ý cười trong ngữ điệu, song hai con mắt lại nhìn về phía xa xa, bên trong tựa hồ chứa cơn bão giá rét của trời đông, lạnh khốc mà tàn nhẫn.

Hắn cúi đầu, tập trung nhìn vào dấu vết ám muội lúc ẩn lúc hiện nơi sâu xa bên dưới cổ áo tiểu hùng tử, hắn bỗng dùng hai tay nâng mặt Lạc Quỳnh Nguyệt lên nhìn mình.

Viền mắt xinh đẹp của tiểu hùng tử lộ tia ửng đỏ óng ánh, hạt thủy tinh trong trẻo rỉ ra từ đôi mắt còn vươn trên hàng lông mi cong vút tự nhiên, cứ như vừa mới dứt một cơn mưa rào, sạch sẽ thuần khiết làm người ta không cách nào ngăn chặn được dục vọng.

“Tôi sẽ làm được.” Lâm Hạo vô cùng nghiêm túc nhìn vào đôi mắt Lạc Quỳnh Nguyệt, thốt lên từng câu từng chữ đặc biệt rõ ràng, sự u ám đã bị văng trán kiệt ngạo che khuất.

“Tôi sẽ cho thằng đó biết, cậu không phải là người có thể tùy tiện chạm vào.”

Lạc Quỳnh Nguyệt ngơ ngác tròn mắt nhìn hắn.

“Vì thế, đừng khóc nữa.” Dứt lời, hắn cúi người, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng mà chuẩn xác lên đôi môi Lạc Quỳnh Nguyệt.

Lạc Quỳnh Nguyệt... Lạc Quỳnh Nguyệt ngây dại toàn thân!

...

Sau giờ nghỉ trưa Lạc Quỳnh Nguyệt không thấy bóng dáng Lâm Hạo nữa, chẳng biết tại sao, lòng cậu vẫn có loại linh cảm bất an.

Thầy giáo điểm danh tiết thứ hai, khi được hỏi sao Lâm Hạo vắng mặt, Lạc Quỳnh Nguyệt nhiệt tình đứng lên thưa thầy rằng Lâm Hạo xin nghỉ giờ trưa vì sức khỏe kém.

Nếu là lời nói từ một học sinh luôn ngoan ngoãn, vậy không thành vấn đề rồi.

Lạc Quỳnh Nguyệt ngồi xuống, liếc nhìn chỗ trống cạnh mình, môi mím mím lại.

Chắc sẽ không... Như mình nghĩ chứ?

Cậu không biết lúc đó, chỗ ngồi của Tần Hàn và Bạch Ninh Sinh cũng trống trải.

Cửa phòng học bất thành linh bị gõ vang, giáo viên chủ nhiệm ló đầu vào ngắt ngang, “Diệp Sênh Bắc, em họ của em có việc tìm em ngoài cổng trường.”

Âm thanh ồn ào náo động bị trấn áp xuống, bạn cùng bàn cong khuỷu tay lên chọc chọc Diệp Sênh Bắc, tò mò hỏi: “Mày có em họ à? Sao chưa từng nghe mày nhắc qua nhỉ?”

Diệp Sênh Bắc nhú mày, động tác xoay bút dừng lại vài giây, cuối cùng ngừng hằm, gả đứng lên, đáp trả tên bạn cùng bàn một câu “Bớt lo chuyện người”, rồi theo giáo viên chủ nhiệm ra ngoài.

“Nếu như là chuyện gấp, em có thể tạm ra khỏi trường, thầy cũng nói với bảo vệ rồi.” Giáo viên chủ nhiệm mơ hồ cất giọng an ủi, đối với học sinh ưu tú như Diệp Sênh Bắc, thầy có sự chăm sóc ngoại lệ.

Diệp Sinh Bắc chợt thất thần, một lát sau, gã mới trả lời, “Vâng, cảm ơn thầy.”

Bước xuống lầu trệt, Diệp Sinh Bắc hít vào một hơi thật sâu, gã làm gì có em họ, người tìm gã là ai, trong lòng đã nhận định vài cá nhân.

Gã quay đầu, hướng về nơi hiệu khu xa xa của hùng tử, ánh sáng chập chờn chiếu rọi một nửa hành lang mù mờ, lúc này tuyệt không có một bóng người, hàng hiên cực kỳ vắng lặng.

Diệp Sinh Bắc bỗng bật ra tiếng cười khe khẽ, ý nghĩa không rõ, màn tro bụi hơi tản ra.

Đi đến cổng trường, gã nhìn người đang tới, cười híp mắt mở miệng, “Sao chỉ có một mình mày? Mấy thằng kia đâu?”

Người kia cũng cười, “Nói gì thế? Xử mày chỉ cần một mình tao là đủ.”

“Thầy bảo vệ cho em ghi sổ, em là Diệp Sinh Bắc lớp A năm S...”

Ra khỏi trường, Diệp Sinh Bắc không nhanh không chậm theo sát mặt sau Lâm Hạo, đến chỗ rẽ, đối phương vừa đi vào, Diệp Sinh Bắc còn đang bám theo, ánh mắt đột nhiên sắc lạnh, gã đưa tay đỡ lấy một cú đâm vọt tới.

“Chơi không đẹp nhỉ?” Diệp Sinh Bắc cười cười, đôi mắt tràn ngập lãnh ý.

Lâm Hạo thu tay về, hần nhếch khóe môi giễu cợt nói, “Không lẽ mày mong chúng ta sẽ ngồi xuống thương lượng? Mơ đi con.”

Diệp Sinh Bắc cười khẩy, toàn thân vung lên bay đá thẳng vào Lâm Hạo, sau khi tách ra, khóe miệng gã bị đối phương đâm trúng một quyền, mùi máu tanh như rỉ sắt từ đầu lưỡi tràn ra.

Gã khắc một bãi nước bọt đầy máu, ánh mắt rừng rực hung ác, lao vào đánh trả đối phương.

Cùng lúc Lâm Hạo đạp mạnh vào vùng bụng dưới của Diệp Sinh Bắc khiến gã loạn choạng lù về phía sau, phần lưng va chạm vào vách tường rắn chắc, cả người ngời khuyu xuống đất, lớp bụi mù mịt tung lên.

Lâm Hạo thấy đối phương nhếch nhếch góc môi, nở nụ cười rất chi gợi đòn, nói: “Xin lỗi, lần trước làm mạnh qua, eo còn yếu.”

Nghe vậy con người Lâm Hạo bất chợt co rút mãnh liệt.

5. Chương 5

“Tao đệt mẹ mày.” Lâm Hạo cười gằn, hần nhìn chăm chăm vào Diệp Sinh Bắc với ánh mắt dường như muốn xé nát gã ra. Hần tiến lên vài bước, đột nhiên lao cả người vào đánh đấm đối phương.

...

Bạch Ninh Sinh yên lặng nhìn rất lâu, cuối cùng đưa mắt liếc Tần Hàn đang tựa lưng vào lan can hỏi: “Mặc kệ lão tam? Dù sao đi nữa em ấy cũng là anh họ mày.”

Tần Hàn hơi chéch đầu ngẩng bầu trời trong xanh, “Để cậu ấy tự quyết định được rồi, chúng ta can thiệp chỉ sợ chọc giận cậu ấy.”

Bạch Ninh Sinh nhún vai, đan tay nhào người lên lan can, ý cười ẩn hiện trên gương mặt anh bỗng chốc trở nên lạnh lẽo vô tình.

Hai kẻ phía dưới còn đang đánh nhau, không người nào chịu nhân nhượng lùi bước, thân thể đều rách bươm máu me nhuộm đầy.

“Thư tử kia... Hình như đã gặp ở đâu rồi?” Bạch Ninh Sinh dăm chiêu.

Tần Hàn cười khẩy, vươn mình tung một cú đập về phía lan can, “Con ông cháu cha, cha gã trong bộ chính trị, gần đây phát lên như điều gặp gió.”

Bạch Ninh Sinh nheo mắt lại, lúc này ánh mặt trời xán lạn rơi vào từng góc ngách đường viền trên gương mặt anh, chỉ nghe anh nhẹ giọng cất lời: “Đây chẳng phải rất thú vị sao?”

Chuông tan học vang lên, Lạc Quỳnh Nguyệt ngồi ngây ngẩn thất thần một chỗ, cậu còn đang nghĩ đến chuyện hồi sáng, tỷ như Lâm Hạo đã biết việc kia chẳng, có khi nào Lâm Hạo sẽ làm loại chuyện đó đối với cậu...

Sắc mặt Lạc Quỳnh Nguyệt chợt đỏ rần, lập tức cầm quyển sách che lại rồi nằm nhoài lên bàn.

Cậu đang nghĩ quái quỷ gì thế?! Sáng này chỉ là bất ngờ, bất ngờ thôi! Mọi người đều là hùng tử, cử chỉ ôm ấp kia nên tính như bạn bè sưởi ấm cho nhau...

Lạc Quỳnh Nguyệt đột nhiên nhớ lại Tần Hàn, cả người như quả bóng xì hơi, mềm nhũn gục xuống bàn.

Tần Hàn cũng ôm mình vậy...

Đang suy nghĩ miên man, Lạc Quỳnh Nguyệt bỗng nghe âm thanh xì xào bên ngoài hành lang truyền đến, cậu ngồi yên lại, một trong số học sinh lên tiếng, “Hẻm nhỏ cuối phố Đông có hai người đang ẩu đả, lại còn là hùng tử và thư tử, không phải mâu thuẫn tình cảm đấy chứ?”

“Vụ gì hot thế, dẫn tao đi xem.”

“Mày ra hành lang ngó xuống là thấy.”

“Ơ ơ không phải chứ, sao tao lại cảm giác hùng tử kia trông giống Lâm Hạo?”

“Hả? Mày nói tao mới nhận ra...”

Lạc Quỳnh Nguyệt nghi hoặc ngẩng cao đầu, lúc này có người bảo với cậu, “Tiểu Nguyệt Nguyệt, hình như hồi chiều Lâm Hạo vắng mặt nhỉ?”

Trong lòng Lạc Quỳnh Nguyệt dấy lên nỗi lo lắng bất an, cậu đẩy người kia qua một bên rồi lao thẳng ra cửa phòng học.

Một đồng hùng tử cao to túm tụm đầy hành lang thành hàng dài, họ phấn khích sôi nổi như đang xem kịch vui.

Lạc Quỳnh Nguyệt nhỏ nhắn xinh xắn thì không có cơ hội chen chân rồi...

Cuối cùng vẫn là một hùng tử chung lớp tốt bụng kéo cậu qua nơi có thể thấy được màn đánh nhau.

Lạc Quỳnh Nguyệt nín thở chen chúc, căng mắt nhìn về hướng xa xa kia, quả nhiên một thanh niên trong đó chính là Lâm Hạo, mà kẻ còn lại... Tại sao lại là gã!

Sắc mặt cậu đột ngột chuyển màu trắng xanh, cậu siết chặt bàn tay, quay đầu vọt ra khỏi đám đông chạy về hướng dưới lầu.

Tại sao Lâm Hạo đánh nhau với gã? Lạc Quỳnh Nguyệt nghĩ đến câu nói của Lâm Hạo lúc sáng, bất giác cậu cắn môi dưới mình đến chuyển màu xám xịt.

Bạch Ninh Sinh cầm một chiếc kính viễn vọng loại nhỏ trong tay, anh chú ý đến động tĩnh của đám hùng tử bên lớp học, rồi bật cười: “Ái chà, bảo bối hình như phát hiện rồi.”

Nghe vậy Tần Hàn cầm lấy kính viễn vọng nâng lên, hần nhìn thấy Lạc Quỳnh Nguyệt từ cửa trường chạy ra, vẻ mặt vô cùng nặng nề khó đoán.

“Không sao.”

Lâm Hạo đang tả xung hữu đột với Diệp Sênh Bắc, hai gương mặt anh tuần đều nhuốm đầy sát khí, Diệp Sênh Bắc thừa cơ quật ngã Lâm Hạo xuống đất, trả lại hắn một cú đấm, vừa lúc Lạc Quỳnh Nguyệt nhìn thấy cảnh này, đầu óc cậu trống rỗng, cậu thốt lên bất lực: “Dừng tay!”

Diệp Sinh Bắc nghe giọng nói liền giật mình, cú đấm ngừng lại trong vài giây kết quả thân người bị Lâm Hạo đá bay.

“Đậu má!” Diệp Sinh Bắc nổi giận, bị đập trước mặt người mình yêu quả thật nhục không để đâu cho hết, gã đứng bật dậy ngay rồi nhanh chóng phản kích, mà lúc này Lạc Quỳnh Nguyệt tiến đến ngăn chặn ở phía trước Lâm Hạo.

“Đừng đánh lại!” Lạc Quỳnh Nguyệt rưng rưng trừng nhìn Diệp Sinh Bắc, hàm răng cắn chặt môi dưới, đôi mắt ngấn lệ, dáng vẻ thuần khiết đáng yêu hết sức.

Diệp Sinh Bắc nuốt khí uất ức nén vào lồng ngực, trầm mặc nhìn cậu bằng ánh mắt sâu thẳm như muốn xuyên vào người cậu.

Lâm Hạo lên tiếng trước, “Sao cậu đến đây?”

Vầng trán của hắn còn lưu lại một tia hiếu chiến, hắn đưa tay kéo Lạc Quỳnh Nguyệt đi nhưng động tác vô cùng dịu dàng.

Gương mặt Diệp Sinh Bắc nhất thời đen xạm không ít.

“Lâm Hạo...” Lạc Quỳnh Nguyệt trông thấy những vết bầm tím trầy xước khắp gương mặt hắn, trong lòng dâng lên nỗi áy náy khổ sở, viên mắt cậu hồng hồng, giọng điệu nức nở như sắp khóc, “Đừng đánh cậu ấy... Xin lỗi, tôi...”

Toàn thân Lâm Hạo cứng đờ, muốn xoa xoa đầu Lạc Quỳnh Nguyệt để an ủi, nhưng nhận thấy bàn tay mình dính đầy bụi đất, vì vậy chỉ có thể dùng cánh tay ôm lấy đối phương.

“Đừng khóc.” Lâm Hạo đau lòng hôn lên khóe mắt ướt ướt của Lạc Quỳnh Nguyệt, “Là tôi không tốt, Tiểu Nguyệt Nguyệt đừng khóc có được không?”

Lạc Quỳnh Nguyệt chưa kịp đáp lời, một tràng tiếng vỗ tay đều đặn vang lên, Diệp Sinh Bắc rất không vui nhìn hai người đang ôm ấp nhau trước mặt, cánh môi gã cong lên đặc biệt lạnh lẽo, “Diễn xong chưa? Hay là muốn trốn đoạn nhạc bi nữa?”

Lâm Hạo lạnh lùng quay nhìn gã.

Lạc Quỳnh Nguyệt níu chặt áo Lâm Hạo, vùi đầu vào lồng ngực đối phương, những giọt nước mắt thấm ướt lớp vải, cậu không hề quay đầu nhìn người kia.

Diệp Sinh Bắc không cam lòng nhú mày lại, “Anh bạn Lâm, không biết mày định ôm cha của con tao đến khi nào?”

Vừa dứt lời, Lâm Hạo nhận ra thân thể Lạc Quỳnh Nguyệt run bần lên.

“Con mẹ mày mày thử nhắc lại lần nữa.” Lâm Hạo cười giận sôi, nếu không phải hắn đang ôm Lạc Quỳnh Nguyệt, chỉ sợ hắn đã sớm vỗ tới xé xác Diệp Sinh Bắc ra.

Diệp Sinh Bắc cười quỷ quyệt, “Tao nói sai chắc? Bảo bối cũng rõ ràng mà, hôm nọ đâm vào thân thể anh, người khóc bắn ở trong anh, chẳng phải là em sao...”

Lạc Quỳnh Nguyệt hoảng loạn lắc đầu nguầy nguậy trong lòng Lâm Hạo, Lâm Hạo tức điên người, không nhịn được tiến lên một bước, “Mày câm mồm cho tao!”

Diệp Sinh Bắc thu hồi hết thấy biểu tình, sắc mặt bình tĩnh đến đáng sợ.

Gã nói: “Bớt giả vờ làm người tốt trước bảo bối của tao, cả ký túc xá chúng mày đứa nào không mang tâm địa bất chính đối với em ấy? Huống chi...”

“Hùng tử và thư tử kết hợp với nhau là đạo lý hiển nhiên, còn chúng mày và em ấy cùng giới tính, có thể thấy bất bình thường đến mức nào?”

“Đừng nói nữa!” Cuối cùng Lạc Quỳnh Nguyệt cũng mở miệng, cậu thả Lâm Hạo ra, xoay người đối mặt với Diệp Sinh Bắc, đôi mắt lóe lệ quang, cậu nhẹ giọng lặp lại một lần, “Đừng nói nữa.”

Diệp Sinh Bắc vênh môi lên thành một đường cong, phức tạp nhìn Lạc Quỳnh Nguyệt.

“Hùng tử thư tử gì thì kệ chúng tôi, bây giờ... Tôi ghét anh nhất! Người tôi không muốn gặp nhất là anh! Không muốn nghe nói chuyện nhất là anh!” Lạc Quỳnh Nguyệt nghiêng rằng nói với Diệp Sinh Bắc, cậu trừng mắt nhìn đối phương, phần nộ lại quyết tuyệt.

Diệp Sinh Bắc nắm chặt lòng bàn tay, gã trông thấy Lạc Quỳnh Nguyệt tức giận trước mắt, thậm chí tự trách mình đã có ý nghĩ rằng, về tức giận của bảo bối cũng quá đáng yêu rồi.

Gã nhe răng ra, vết thương ở khóe miệng khê động, không phải đau bình thường đâu.

Là đau thấu trời xanh...

Rốt cục Lâm Hạo dắt Lạc Quỳnh Nguyệt rời đi, trước khi quay bước hần còn liếc nhìn Diệp Sinh Bắc đang đứng chết trân hồn bay phách lạc, đáy mắt cuộn trào những đợt sóng mãnh liệt.

Ánh mặt trời đột nhiên bị đám mây đen nuốt chửng, con thú hoang ngủ đông trong bóng tối, lộ ra chiếc nanh sắc nhọn, chậm rãi mà ưu nhã.

— Mục đích đã đạt thành.

Tác giả có lời muốn nói:

Hình như kịch tình càng lúc càng cầu huyết... Diệp Sinh Bắc còn nhiều đất diễn, đừng nóng vội.

Khắc, nếu máu cho như vậy... Không bằng chúng mình... cứ như vậy viết thành câu chuyện thánh mẫu biểu đi! (Thánh mẫu biểu: từ internet, thánh mẫu là nghĩa tốt, biểu – điđiểm là nghĩa xấu, 2 từ này kết hợp lại giống như kỹ nữđòi lập đền thờ trình tiết ấy)

6. Chương 6

Bảo vệ trường mở cổng, nhìn mà khiếp sợ, riêng Lâm Hạo mặt vẫn không biến sắc, ôm Lạc Quỳnh Nguyệt trở về ký túc xá.

Trong ký túc xá có hộp đồ y tế, Lâm Hạo đắp ướt khăn mặt, vắt khô rồi lau chùi bàn tay và gương mặt lấm bẩn của mình.

Lạc Quỳnh Nguyệt thấy đối phương bị thương đến khổ sở, động tác cũng có phần gượng gạo, đành mở miệng: “Để tôi giúp cậu bôi thuốc.”

Nói rồi, cậu lấy bông ngoáy tai từ trong hộp đồ y tế, chấm cồn chuẩn bị khử trùng vết thương.

Lâm Hạo ngoan ngoãn đưa tay phó mặc cho Lạc Quỳnh Nguyệt, thứ còn lạnh lạnh trên da kích thích lên thần kinh, mà hần vẫn không hề cựa quậy.

Hần ngẩng nhìn Lạc Quỳnh Nguyệt, ánh mắt cậu vừa nghiêm túc vừa chăm chú, hàng mi dày chớp chớp liên tục, chớp mũi lấm tẩm mồ hôi, đôi môi mỏng đỏ màu rượu vang bỗng chốc khê nhếch lên, không lâu sau, hai gò má lại ửng hồng.

Lạc Quỳnh Nguyệt bôi thuốc lên tay Lâm Hạo xong, lại chuẩn bị bôi tiếp lên mặt hần.

Đột nhiên thấy đối phương đang nhìn mình chằm chằm, mặt liền nóng bừng, lắp bắp nói: “Cậu... nhắm mắt lại.”

Hự. Hùng tử chột xấu hổ, ánh mắt phơ phới kia chẳng phải loại câu dẫn tầm thường đâu.

Lâm Hạo liền lập tức nghe lời, tỏ vẻ ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Lạc Quỳnh Nguyệt thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu ghé sát khuôn mặt của đối phương, tiếp tục chấm cồn khử trùng.

Hơi thở của tiểu hùng tử quét qua từng khe lông tơ trên mặt hắn, Lâm Hạo dường như có thể tưởng tượng khoảng cách giữa họ gần thế nào, nghĩ tới vẻ mặt xấu hổ của Lạc Quỳnh Nguyệt, thân dưới không kìm được mà nóng rực lên.

Lạc Quỳnh Nguyệt thấy lông mày hắn khẽ nhíu, tưởng rằng mình làm hắn đau, lập tức nói: “Nếu thấy đau có thể nói với tôi, tôi... tôi có thể nhẹ tay chút mà.”

Vừa nói xong, cậu liền cảm giác được hơi thở của đối phương không ổn định, sau đó hắn lập tức mở bừng mắt, ánh mắt sáng rực dán chặt lên cậu, hơi thở nóng bỏng quần lấy cậu, nhưng hắn vẫn bình tĩnh nói: “Là cậu đã mê hoặc tôi đó.”

Lạc Quỳnh Nguyệt suýt làm đổ lọ còn, cậu run rẩy trả lời: “Tôi không có...”

“Thế à?” Lâm Hạo thấp giọng hỏi lại, bàn tay sờ tới eo cậu, “Vậy cậu ghé sát tôi như vậy làm gì?”

Lạc Quỳnh Nguyệt chớp chớp mắt, lùi lại tỏ vẻ ảm ức, Lâm Hạo ra sức áp sát cậu, Lạc Quỳnh Nguyệt không hề phòng gì liền bị ngã vào lòng hắn.

“Còn không thừa nhận?” Đối phương kịch liệt cắn vành tai tiểu hùng tử, một tay đưa vào phía trong quần áo cậu.

Lạc Quỳnh Nguyệt long lanh nơi đáy mắt, Lâm Hạo lấy lọ còn từ tay cậu, cúi đầu ngậm chặt bờ môi cậu, Lạc Quỳnh Nguyệt vốn định khước từ theo bản năng, nhưng rốt cuộc lại tự mình buông lỏng tay.

Lâm Hạo cảm nhận được sự “thoả hiệp” từ cậu, trong lòng vui mừng khôn xiết, không kìm được mà càng mãnh liệt hôn môi đối phương.

“Ừ...đừng...” Lạc Quỳnh Nguyệt bị hôn đến đỏ bừng mặt, vốn dĩ muốn Lâm Hạo nhẹ nhàng chút, nhưng ánh mắt lại mơ màng như thể đòi hôn vậy.

Lâm Hạo say sưa liếm mút từng lớp nước bọt của tiểu hùng tử trong lòng mình, môi lưỡi chà xát thành tiếng nước nhóp nhép khiến người kia phát run, ngón tay linh hoạt cởi từng lớp quần áo trên người cậu, tay mê luyện xoa xoa từng lớp da thịt non nà, khiêu khích hai điểm trên ngực rồi lại luồn tới phần sâu bên dưới, đánh cho cậu sự âu yếm nhất.

“Ừm...Lâm Hạo...đợi...ư a ~” Lạc Quỳnh Nguyệt toàn thân mềm nhũn, ánh mắt dịu dàng như mùa xuân cực kỳ khôu gọi.

Lâm Hạo chử thề một câu, áp Lạc Quỳnh Nguyệt xuống giường, đưa tay cởi quần xuống.

Thuốc mỡ trên cánh tay sớm đã bị lau sạch đi, Lâm Hạo cúi đầu hôn xuống phần dưới đang bắt đầu có phản ứng của Lạc Quỳnh Nguyệt, lại tình tứ liếm liếm môi dưới: “Bảo bối thật ngọt.”

Lạc Quỳnh Nguyệt xấu hổ vùi mặt vào gối.

Hầu kết Lâm Hạo khô khốc, giật giật, không thể nhẫn nại thêm nữa, bèn mở rộng phía sau, dạng hai chân, đem cậu nhỏ của bảo bối nuốt vào trong mình.

Khung giường lung lay theo động tác mãnh liệt của hùng tử, hơi thở nóng hổi gấp gáp đan xen những giọt mồ hôi, cả ký túc xá tràn ngập mùi vị tình dục.

Lâm Hạo đã chờ đợi thời khắc này rất lâu rồi, hôm nay cuối cùng cũng có thể ăn một bữa thoả thích, sao có thể dễ dàng thoả mãn. Bắp đùi hắn quần lấy hùng tử nhỏ bé, hậu huyệt hắn nuốt vào lại nhả ra hết lần này tới lần khác, cuối cùng lạc Quỳnh Nguyệt cũng bị áp bức đến không thể cự tuyệt nữa, đôi mắt ướt lệ, vẻ mặt yếu đuối khiến người ta không ngăn nổi ý muốn giày vò. Đặc biệt là khi cậu gào khóc rồi thở dốc, cảnh khiến cho ngọn lửa dục vọng của Lâm Hạo bùng cháy mãnh liệt hơn.

“Đừng...ừ đừng mà...á...” Lạc Quỳnh Nguyệt bất lực níu lấy tay Lâm Hạo, khóc lóc cầu xin.

Lâm Hạo dịu dàng hôn lên khoé mắt Lạc Quỳnh Nguyệt, vừa dụ dỗ: “Chúng ta làm thêm một lần cuối nữa thôi nhé... bảo bối ngoan, bắn vào đi nào!”

Hắn dùng đưa eo, mỗi lần ngồi xuống đều nuốt chửng vật bên dưới vào nơi sâu nhất, quần quýt không rời.

...

Sáng hôm sau khi Lạc Quỳnh Nguyệt tỉnh dậy, ký túc xá chỉ còn lại cậu và Lâm Hạo.

“Tôi đã nhờ lão đại xin phép nghỉ cho chúng ta, hôm nay không cần đi học.” Lâm Hạo ôm lấy Lạc Quỳnh Nguyệt, vẻ mặt mãn nguyện cùng ánh mắt mờ ám hướng về phía dưới cậu.

Lạc Quỳnh Nguyệt toàn thân cứng đờ, đẩy hắn ra, lắp bắp: “...Không cần phải dính sát nhau như vậy.”

Lâm Hạo chỉ nhằm lúc cậu xấu hổ liền cười cười: “Làm cũng làm rồi, còn xấu hổ cái gì chứ? Hay là, cậu muốn tôi giúp cậu nhớ lại chút nhỉ.” Hắn cố ý liếm liếm môi dưới Lạc Quỳnh Nguyệt, thoả mãn nhìn khuôn mặt ửng hồng của cậu.

Lạc Quỳnh Nguyệt lắc đầu, cẩn trọng nhìn hắn, “Chúng ta không phải là mối quan hệ đó, cái chuyện đó... đừng có làm nữa.”

Lâm Hạo nghe vậy không nén nổi mà bật cười, ghé sát Lạc Quỳnh Nguyệt, “Quan hệ gì cơ? Người yêu hay là vợ chồng? Nếu cậu muốn, chúng ta có thể trở thành loại quan hệ đó là được mà.”

Lạc Quỳnh Nguyệt mặt trắng bệch, “Là sao?”

Lâm Hạo thấy phản ứng của cậu có chút kì lạ, xoa xoa đầu cậu an ủi: “Cậu đang nói gì thế? Ý cậu vừa nói chẳng phải là muốn chúng ta ở bên nhau sao?”

Lạc Quỳnh Nguyệt như không tin vào tai mình: “Nhưng chúng ta đều là hùng tử mà.”

Thấy crush phản ứng vụn vặt đáng yêu, Lâm Hạo đưa tay nhéo má cậu, tỏ vẻ mặc kệ cậu nói gì, “Thì sao? Chúng ta đều thích nhau là được rồi.”

“Tôi...”

“Được rồi, cậu còn nói nữa, tôi sẽ giận đấy. Tôi mà giận thì...” Lâm Hạo liếc liếc cơ thể Lạc Quỳnh Nguyệt, “cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Lạc Quỳnh Nguyệt giả bộ ngoảnh mặt làm ngơ, cậu nghĩ chắc Lâm Hạo đã hiểu lầm gì đó liền lo lắng kéo tay đối phương.

“Sao? Không nhớ à? Chỉ là đi mua đồ ăn sáng, ngủ một giấc dậy, bảo bối cũng biết quần hơn đấy nhỉ.” Lâm Hạo nắm tay Lạc Quỳnh Nguyệt, tim hắn sắp ngọt đến nổ tung, liền kéo Lạc Quỳnh Nguyệt tới hôn lên đôi môi cậu.

Lạc Quỳnh Nguyệt còn chưa kịp phản ứng đã bị Lâm Hạo hôn đến toàn thân mềm nhũn, gương mặt ửng hồng sắc xuân, đôi mắt long lanh nước như trực trào ra.

Lâm Hạo thì thâm bên tai Lạc Quỳnh Nguyệt: “Lại câu dẫn tôi nữa à?”

“Không hề, tôi...” Lạc Quỳnh Nguyệt cuống lên như sắp phát khóc.

Cậu túm lấy vạt áo hắn, giọng điệu tức tưởi: “Chúng ta đừng làm chuyện đó nữa được không? Tôi không muốn lừa gạt cậu, chuyện hôm qua chỉ là ngoài ý muốn, tôi không hề có ý gì... Xin lỗi, cậu muốn trách thì cứ trách tôi đi, ghét tôi cũng được.”

Nói rồi, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, nhưng cậu một mực cúi đầu, không dám đối diện với vẻ mặt lúc này của Lâm Hạo, “Chúng ta thật sự chỉ có thể làm bạn, xin lỗi...Tôi không cố ý làm vậy.”

Bầu không khí im lặng bao trùm khắp căn phòng, lâu đến mức Lạc Quỳnh Nguyệt còn tưởng Lâm Hạo đi rồi. Rồi cuối cùng hắn cũng lên tiếng.

“Ngoài ý muốn? À, cậu nói xem, hôm qua ngoài ý muốn như thế nào?” Thân hình to cao của hắn ép sát cậu, dồn cậu vào góc tường, “Lúc sắp làm chúng ta đều rất tỉnh táo, lúc tôi hôn cậu cậu cũng ra sức hưởng thụ đúng chứ? Bây giờ lại nói là ngoài ý muốn, cái con mẹ nhà cậu nữa chứ, coi tôi là đồ ngốc à?!”

“Xin lỗi...tôi...”- Khuôn mặt mỹ miều của Lạc Quỳnh Nguyệt lúc này đã trắng bệch.

“Cậu nhìn tôi đi!” Lâm Hạo nghe những lời cậu nói mà tim quặn lại, bao nhiêu niềm vui trong lòng đã bị một gáo nước lạnh cuốn trôi đi hết thấy.

Lạc Quỳnh Nguyệt nhất quyết không ngẩng đầu, thấy vậy hần mạnh tay nâng cầm đối phương, nhìn thấy ánh mắt long lanh ngấn nước, giận mà lại thương: “Như gặp ma vậy, ông trời phái cậu xuống khắc chết tôi à?”

Hần cúi đầu hôn cậu, song lại bị né tránh, ánh mắt vừa dịu xuống lại lạnh lẽo trở lại.

“Lạc Quỳnh Nguyệt.” Lâm Hạo gọi tên cậu, cười nhạt, “Đừng nói hôm qua lên giường với tôi chỉ vì tôi đã đánh nhau với Diệp Sinh Bắc nhé.”

Lạc Quỳnh Nguyệt đau khổ nhắm mắt lại: “Tôi không biết nữa.”

“... Tốt, rất tốt, Lạc Quỳnh Nguyệt, đã vậy rồi, thì tôi nói cho cậu biết, muốn tiếp tục làm bạn à, cậu không có cửa!” Lâm Hạo gần giọng nhấn từng chữ, xoay mình bước về phía cửa, nổi giận dùng dùng đi ra.

Lạc Quỳnh Nguyệt đứng chôn chân chỗ cũ, bất lực như kẻ lạc đường chẳng biết phải làm gì.

Lời tác giả:

Chăm chỉ như mình ấy (Cứ thích vô sỉ như vậy đó ha ha ha)

Quê thánh mẫu này viết cũng xuôi gồm nhĩ

~Bạch Ninh Sinh: Con mẹ nó còn có mình tôi chưa được ăn thịt?

7. Chương 7

Kể từ hôm đó, Lạc Quỳnh Nguyệt và Lâm Hạo chiến tranh lạnh cũng được 3 ngày rồi.

Lạc Quỳnh Nguyệt vốn hồ thẹn lắm, nhưng thiết nghĩ lúc này Lâm Hạo cũng không muốn nói chuyện với mình, nên cậu cũng thuận theo đối phương, cố gắng không tiếp xúc với hần ta, tránh để hần vừa thấy mình đã nổi giận.

Ở bên kia, Lâm Hạo vốn chờ Lạc Quỳnh Nguyệt mềm mỏng trước nhưng lại thấy cậu cứ trốn mình như trốn mãnh thú, trong lòng đã bực bội sẵn, mặt lại ngày càng lạnh tanh, lại khiến cho kẻ khởi xướng kia càng trốn tránh hơn.

“Em Lâm... Lâm Hạo có ý kiến gì về bài giảng của thầy ư?” Thầy giáo đứng trên bục giảng, xanh mặt nhìn Lâm Hạo bẻ gãy chiếc bút máy.

“Không ạ.” Lâm Hạo lạnh nhạt liếc thầy giáo, rút giấy ăn lau mực vương trên tay.

Lạc Quỳnh Nguyệt thấy vậy, nhích mông ra xa chút, hy vọng tâm trạng của Lâm Hạo sẽ đỡ hơn.

“...” – Lâm Hạo nhất thời dằn mặt ra.

Chớp mắt đã đến cuối tuần, Lạc Quỳnh Nguyệt chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên bị Bạch Ninh Sinh gọi lại.

“Tiểu Quỳnh Nguyệt, em muốn ra ngoài à?” Lão đại cười cười, ôn tồn hỏi.

Lạc Quỳnh Nguyệt luôn coi Bạch Ninh Sinh như trưởng bối thân thiết, nghe vậy liền quay lại cười tươi rói: “Vâng ạ, em muốn đi mua ít đồ, hơi xa chút, chắc trưa nay sẽ không về đâu.”

Vì cậu và Lâm Hạo ở cùng, nên chỉ cần có thể cậu sẽ đi ra ngoài ngay.

“Không về? Hay là đang trốn ai ấy gì.” Lâm Hạo ở phía sau Lạc Quỳnh Nguyệt lạnh lùng lên tiếng, liền thấy cậu như loài động vật nhỏ bé bị dọa đến xù lông.

“...Tôi đâu có.” Lạc Quỳnh Nguyệt hoảng hốt quay người ra phía cửa, “Tôi đang gấp, phải đi trước đây.”

Lâm Hạo cứ nhìn cậu lướt đi trước mặt mình, tiếng bước chân ngày càng xa hơn.

Tiếng cười khúc khích từ trên giường, “Lão Tần mày thử cười lần nữa xem.”

Lão Tần ngồi dậy vươn người vươn vai, lộ ra đường cong cơ bắp tuyệt đẹp, hấn nheo mắt, tỏ vẻ lười biếng như một con sư tử quen sống trong nhung lụa.

“Tao trông mày đúng là mở mồm mà không biết nặng nhẹ.”

Tần Hàn chẳng buồn đầu khẩu với hắn, vén chăn bước khỏi giường.

Bạch Ninh Sinh im lặng ngồi trước bàn học, trên mặt bàn là một cuốn sách đang mở, anh mở một chiếc hộp ở giá sách, bên trong là một bình chất lỏng màu trắng.

Bạch Ninh Sinh nhìn nó, như đang trầm tư điều gì.

Lạc Quỳnh Nguyệt hoàn thành công việc rất sớm, song do đường xa, trời lại lạnh, tối rất nhanh. Nên khi cậu về tới ký túc xá, bầu trời đã là một mảng tối đen.

Lúc này lẽ ra mọi người đều đang ăn cơm ở nhà, Lạc Quỳnh Nguyệt lang thang trên đường, chỉ thấy còn vài bóng người lẻ loi.

Cậu rảo bước nhanh trở về, hoặc do yên ắng quá, khiến cậu cảm giác có chút lo sợ bất an.

Lúc đi qua một con ngõ nhỏ, Lạc Quỳnh Nguyệt đột nhiên nghe thấy âm thanh quen thuộc, cậu vô thức dừng lại, quay đầu ngó vào trong ngõ.

Hém vừa sâu vừa tối, cũng chẳng nhìn rõ được gì, Lạc Quỳnh Nguyệt chỉ nghe thấy một âm thanh lạ lẫm khác đang nói:

“Hay cho mày Diệp Sinh Bắc, mày cậy bố mày làm to chứ gì? Mày vênh với tao á, giờ mày thử vênh tao xem xem nào, mày có tin tối nay anh em bang này xiên cho mày phé luôn không?”

Diệp Sinh Bắc?

Lạc Quỳnh Nguyệt đâm do dự, nhưng lại nghĩ tình hình này chắc là ý đông hiệp yếu, không thể để mặc Diệp Sinh Bắc xảy ra chuyện gì được, có ghét hắn thế nào đi chăng nữa, cậu cũng không thể cứ thế bỏ đi.

Lạc Quỳnh Nguyệt mới nghĩ vậy, còn chưa kịp phản ứng, từ trong ngõ đã truyền ra tiếng kêu thất thanh, Lạc Quỳnh Nguyệt thót tim, vội vã ném đồ xuống chạy vào ngõ: “Diệp Sinh Bắc anh không sao chứ?!”

Còn chưa kịp hỏi xong Lạc Quỳnh Nguyệt lập tức im bật, cậu ngẩng người đứng chết trân, khuôn mặt bối rối nhìn Diệp Sinh Bắc như cá nằm trên thớt, trong lòng bức bối vì đối phương không nhìn thấy mình.

Nhưng Diệp Sinh Bắc không những nhìn thấy Lạc Quỳnh Nguyệt, còn ngửi thấy mùi hương từ hừng tử nữa. Gã nghe thấy giọng Lạc Quỳnh Nguyệt, bèn ngược mắt nhìn đối phương lo lắng chạy tới, trong lòng gã nổ pháo tung bùng, nổi bức tức vì chuyện với Lâm Hạo ngày hôm đó đều bỗng chốc tiêu tan.

Lạc Quỳnh Nguyệt cảm thấy ánh mắt đối phương có vẻ đáng sợ, liền không nén được lùi vài bước: “Chào... chào buổi tối.”

Diệp Sinh Bắc cười ám muội, sải bước tới nắm lấy bàn tay đang chuẩn bị thu lại của Lạc Quỳnh Nguyệt, “Chào, nếu đã có duyên như vậy, bạn học Lạc ăn tối cùng tôi đi.”

“... Không cần đâu, tôi phải về nhà gấp.” Lạc Quỳnh Nguyệt miễn cưỡng cười cười, mới phát hiện mình khó mà thoát được vòng vây của đối phương.

Diệp Sinh Bắc ôm Lạc Quỳnh Nguyệt đi ra ngoài, cầm lấy tay cậu, hôn lên đầu ngón tay cậu, mừng thầm nhìn ngón tay cậu run lên, khẽ nói: “Về làm gì chứ? Bọn họ có thể làm em vui sao?”

Lạc Quỳnh Nguyệt nghe đến đây, liền bắt đầu hoảng sợ, cậu ngẩng đầu lắp bắp hỏi: “Ý anh là gì?”

Đi ra khỏi đầu ngõ, một tia sáng đèn đường hắt lên mặt chàng hừng tử đẹp trai, nhìn rõ khuôn mặt đang xám xịt, lạnh lẽo, Diệp Sinh Bắc thấy cậu ngẩng đầu nhìn mình, trái tim bỗng chốc run lên, tay liền nhanh hơn não, nâng cằm đối phương, ngậm lấy bờ môi đang khẽ nhếch của cậu.

Lần này lại diễn ra nhanh chóng mặt, Diệp Sinh Bắc chỉ ngậm rồi liếm láp bờ môi lấp lánh của cậu liền buông.

Gã như vẫn còn thèm muốn, chăm chăm nhìn cậu chờ đợi, ngón tay khiêu khích chọc chọc eo cậu, “Để tôi đoán nhé, em đã lên giường cùng một số tên trong số chúng nó... ừm, có cả thằng lần trước đánh nhau với tôi đúng không?”

Lạc Quỳnh Nguyệt nghe xong mặt trắng bệch: “Anh muốn nói gì cơ?”

Diệp Sinh Bắc hoài nghi nhìn cậu: “Sao? Lẽ nào cầm thú trong ký túc xá của em vẫn là quân tử à? Bọn chúng chưa từng đụng tới em à? Hay là...”

Gã cúi người xuống, nheo mắt nhìn Lạc Quỳnh Nguyệt: “Em tự nguyện?”

Lạc Quỳnh Nguyệt sững sờ nhìn gã, đôi môi hồng hào giật giật, không biết phải nói sao.

Lập tức Diệp Sinh Bắc đẩy cậu sát vào tường, lưng đập vào vách cứng, cậu liền nhú mày lại.

Đầu gối gã cố ý quấy quả thân dưới của cậu, tín hiệu của thư tử lại mâu thuẫn với hùng tử. Ánh mắt Diệp Sinh Bắc quét lên toàn bộ cơ thể cậu, “Bảo bối thật nhãn tâm, dù nói sao đi nữa, tôi cũng đã mang thai đứa con của em rồi.”

Lạc Quỳnh Nguyệt hai mắt đỏ sọng, trừng trừng nhìn gã: “Không thể nào!”

“Vậy em nói xem, tại sao lại không thể?” Diệp Sinh Bắc áp sát khuôn mặt Lạc Quỳnh Nguyệt, mê mẩn ngắm nhìn đôi môi của cậu: “Em quên rồi à? Lần đó...”

Lạc Quỳnh Nguyệt nghiêng đầu, bướng bỉnh mím môi, phản dame lại gã: “Cái đó còn phải xem tỷ lệ bao nhiêu, sao anh biết chắc chắn là mang thai.”

Nói xong, Diệp Sinh Bắc trầm tư, cũng có thể nói, gã cơ bản không hề cho Lạc Quỳnh Nguyệt nghe câu trả lời, gã sờ mặt cậu, âm thầm chặn lấy bờ môi vừa đáng yêu vừa đáng hận của cậu.

“Anh làm... gì... vậy... ưmmmm...”

“Hay là hôm nay chúng ta làm public cái nhĩ?” – Sau một hồi thâm nhập quấy quả, cuối cùng Diệp Sinh Bắc cũng cắn môi dưới của cậu, ghé sát tai cậu cọt nhả nói.

Lạc Quỳnh Nguyệt nghe vậy liền giật mình, không biết cậu lấy dũng khí ở đâu liền thúc gối vào thân dưới đối phương, khi gã nhăn nhó buông cậu ra, cậu liền đỏ mặt, vội nói “Xin lỗi”, rồi chạy bạt mạng chuồn đi.

Diệp Sinh Bắc xanh mặt nhìn bóng lưng cậu, thầm chửi rửa trong lòng, nhưng khổ nỗi hơn là, gã sờ nửa dưới, thấy vừa ướt vừa nóng.

Hình như gã bắn rồi.

Diệp Sinh Bắc: ...

Lạc Quỳnh Nguyệt chạy điên cuồng về trường, mới chạy được nửa đường liền đột nhiên dừng lại, bởi cậu nhớ ra mình quên lấy đồ để ở chỗ kia.

Trời đã tối mịt. Diệp Sinh Bắc không biết đi chưa. Lạc Quỳnh Nguyệt thấp thỏm một lúc, đang định bỏ luôn đồ lại, vừa quay người tiếp tục bước về trường, gáy cậu đột nhiên tê rần, trước mắt tối đen, nhất thời mất đi ý thức.

Lời tác giả:

...0 giờ, trước khi ra chap mới

Chap sau có đề cập tới thuốc, tui đã nghĩ lâu lắm rồi, rốt cuộc có cần khí chất, phẩm hạnh không... Nên mới post muộn vậy đó ha ha ha.

P/s: Tui phát hiện các bạn sẽ nói nhiều hơn mỗi lần bị kích thích... Tui cứ vậy mà theo dõi các bạn đó __>‘

Tiền đây, lão đại muốn ăn thịt lắm rồi.

8. Chương 8

Cuối cùng Lạc Quỳnh Nguyệt cũng tỉnh lại, thấy mình đang ở một gian phòng u tối như nhà kho, lại bị trói trên ghế.

Trước mặt cậu là một hùng tử lạ mặt, Lạc Quỳnh Nguyệt mơ màng nhìn y, đối phương giấu khuôn mặt trong bóng tối, khiến cậu thêm phần bất an.

Căn phòng đóng kín khiến không khí bí bách. Lạc Quỳnh Nguyệt thấy hơi ngột ngạt, không nén được mà ngửa đầu thả lỏng cổ áo.

Cậu như đang nóng hừng hực vậy.

Lạc Quỳnh Nguyệt chỉ cho rằng vì cậu quá mức căng thẳng mà thôi.

“Anh là ai?” Cậu không thể nhẫn nại hơn, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh mà dị hợm này, tất cả như ẩn như hiện trước mắt.

“He he...” Đối phương cười, lạnh lẽo tựa tiếng của thứ máy móc kim loại truyền qua khiến tim gan hùng tử tất thấy đều mềm nhũn lại, “Mày cần gì biết tao là ai, tình cảnh hiện giờ chắc khiến mày bất an lắm nhỉ, tao cũng chẳng thèm nhắm vào mày, muốn trách thì trách mày có một thằng bạn cùng ký túc là con nhà giàu, phá hỏng sự nghiệp của bố tao, khiến tao bây giờ chẳng còn là cái thá gì nữa.”

Lạc Quỳnh Nguyệt căng não, cảm thấy choáng váng, cảm giác khó chịu như bị ôm. Lạc Quỳnh Nguyệt chớp chớp mắt, cố gắng nhìn thật kỹ, “Anh là ai?”. Giọng của cậu bắt đầu trở nên mơ hồ, như đi trên mây vậy.

“Bạch Ninh Sinh.” Đối phương nói chậm rãi mà rõ ràng, mang vẻ giễu cợt, “Sao? Không ngờ đúng không, nó là cái loại người như vậy đó.”

“Anh bị điên à? Lạc Quỳnh Nguyệt nhìn về phía hắn, mặt đỏ bừng không rõ do tức giận hay do nóng nực, “Cũng chẳng phải anh ấy làm, anh trách anh ấy làm gì?”

“Khụ, tao lười chẳng buồn nói lảm với mày, tao đã thông báo cho thằng khốn nạn Bạch Ninh Sinh rồi, chẳng mấy chốc, nó sẽ sập bẫy của tao thôi.”

Lạc Quỳnh Nguyệt không biết nên nói gì, cậu giữ bản thân phải bình tĩnh lại, cố gắng hồi phục những khó chịu trong cơ thể. thầm mong lão đại đừng xảy ra chuyện gì.

Nhưng nhiệt độ cơ thể ngày một tăng, cậu co ro trong lớp dây trói như một gói hàng.

Điều này quá sức kỳ lạ. Hùng tử ngây thơ vẫn chưa hiểu cơ thể mình đang ra sao, cậu cảm giác được phần dưới cơ thể đang có những phản ứng mơ hồ, về mặt cậu trở nên khiếp sợ vô cùng.

Hùng tử xa lạ kia nhìn thấy biểu cảm của Lạc Quỳnh Nguyệt, cười nhạt: “Cảm giác cũng không tồi nhỉ, lát nữa mày sẽ được cùng lên tiên rồi cùng xuống địa ngục với thằng khốn kia, thật là nhất chúng mày đấy, có điều scandal Bạch thiếu gia đụng chạm tới hùng tử thì thú vị lắm. Đương nhiên, nếu nó tới...”

Y bước tới trói cậu lại một cách thô bạo, “Vừa hay, tao cũng chưa từng nếm thử mùi vị của hùng tử.”

“Mày biến thái à?” Lạc Quỳnh Nguyệt bị hắn nói vậy liền cứng đờ người, chưa phản ứng nổi xem đó là chuyện gì, trong lòng nổi sóng.

“Suyt, mày nghe xem, nó tới rồi.” Đối phương xé băng keo dán miệng cậu lại, đứng dậy ngoảnh ra hướng cửa, bên đó quả thật truyền tới tiếng bước chân.

Lúc đó, Lạc Quỳnh Nguyệt tim đập như trống phách.

“Tao tới rồi, giờ mày ra được rồi chứ nhỉ?”

Là giọng Bạch Ninh Sinh. Lạc Quỳnh Nguyệt giãy giụa kịch liệt, chiếc ghế kéo kẹt, liền bị đập một phát: “Tao bảo cầm miệng cơ mà.”

“Mở cánh cửa thứ hai bên trái, tao tin Bạch thiếu gia mày biết nên làm thế nào.” Hùng tử vạm vỡ kia quay đầu ra phía cửa hét.

Trong không gian tĩnh mịch, Lạc Quỳnh Nguyệt cổ nuốt nước bọt, sự nóng rát trong cổ họng dịu xuống trong chốc lát, nhưng lại lập tức trào lên khát vọng mãnh liệt hơn.

Toi rồi.

Lạc Quỳnh Nguyệt dần mất đi thị giác và thính giác, trước mắt là một mảng mơ hồ, chỉ có thể ngờ ngợ thấy có ánh sáng và bóng ai đó.

Cậu chẳng biết sau đó xảy ra chuyện gì, chỉ là những hình bóng lúc ẩn lúc hiện, một bóng người quen thuộc bước về phía cậu, âm thanh lại quá hỗn tạp, nhưng cậu có thể nghe thấy đối phương đồng dạng gọi tên mình.

Được nói lỏng trói tay, băng keo trên miệng cũng được tháo ra, trong chớp mắt cậu còn chưa thực sự tỉnh táo lại, cậu chẳng kịp ngăn lại, thân thể ấm nóng bị một bàn tay lạnh lẽo đụng vào, Lạc Quỳnh Nguyệt không kìm được mà run lên, bám lấy cánh tay đối phương theo bản năng, đây giống như khi có một chiếc chìa khoá được ném vào lao tù đục vọng, nguy hiểm đến mức không thể sợ hãi.

“Lão...lão đại...” Cả người Lạc Quỳnh Nguyệt mềm nhũn trong lòng Bạch Ninh Sinh, vì sợ hãi mà giọng run rẩy như chú động vật nhỏ.

Ánh mắt Bạch Ninh Sinh tối sầm, nhìn cậu hùng tử thần trí sắp không còn sáng suốt, trong phòng chỉ còn lại hai người, không làm gì thì thật không còn gì để nói.

Nhưng...

Bạch Ninh Sinh áp sát khuôn mặt ửng hồng của Lạc Quỳnh Nguyệt, hơi thở trên người phả vào mặt đối phương, vẫn là giọng nói ôn hoà dịu dàng như thường ngày của người tiền bối, động viên cậu hùng tử đang hoảng sợ: “Quỳnh Nguyệt không sao chứ? Anh sẽ đưa em về.”

Anh giả bộ vô ý sờ lên tấm lưng được quần áo che phủ của hùng tử, suýt khiến hơi thở mềm nhũn, ôm đối phương vào lòng chuẩn bị rời đi.

Lòng ngực họ dính chặt nhau, mặc dù cách hai lớp áo, Bạch Ninh Sinh vẫn cảm nhận được thân nhiệt nóng hổi của Lạc Quỳnh Nguyệt truyền sang.

Lạc Quỳnh Nguyệt khó chịu, nheo mắt lại, ngón tay cứng đờ lại như muốn cử động, khuôn mặt kề sát xương quai xanh của Bạch Ninh Sinh, muốn, chỉ muốn hạ nhiệt cơ thể.

Bạch Ninh Sinh chú ý tới cử chỉ của Lạc Quỳnh Nguyệt, tim anh nảy lên khi khuôn mặt cậu áp sát cổ họng anh, rất nhanh, anh lại thấy quai xanh lạnh lạnh, rướn tay lên sờ, quả nhiên cậu khóc rồi.

Lạc Quỳnh Nguyệt vùi đầu vào cổ anh, đáng vẻ mệt mỏi tuyệt vọng: “Lão đại... Em khó chịu quá...” Nói xong, không kìm được, tay chà chà vào người Bạch Ninh Sinh.

Mắt Bạch Ninh Sinh đã thâm quầng, anh không cúi đầu nhìn cậu nữa, tiếp tục bước đi, “Khó chịu? Khó chịu chỗ nào?”

“Em cũng không rõ... Lạc Quỳnh Nguyệt đưa tay ôm cổ anh, chỉ muốn nói với anh như vậy rất nguy hiểm, nhưng cứ mỗi lần đấu tranh tâm lý, lại có một sức mạnh vô hình nào đó lại kéo cậu vào vực sâu.

Khoé môi cậu khẽ chạm cổ Bạch Ninh Sinh, có nước mát mát, cậu không nén được liếm nhẹ một cái, thân dưới vô thức “chào cờ”, giọng điệu nũng nịu: “Em nóng...”

Bạch Ninh Sinh hô hấp không đều, cơ thể nóng dần lên, anh nói giọng khàn khàn, mang theo đục vọng: “Vậy cần anh giúp à?”

“... Giúp em?” Lạc Quỳnh Nguyệt mơ hồ lặp lại, đôi mắt ướt nhẹp nhìn Bạch Ninh Sinh, vừa như vô tội lại vừa như tràn ngập sự khiêu gợi.

Bạch Ninh Sinh cố gắng kiềm chế lại những mảnh hồn như ma như quỷ sắp trỗi dậy, cong môi khẽ nói: “Đúng.”

“Em nghĩ anh sẽ giúp em?” Bạch Ninh Sinh hỏi như thăm dò “con mỗi đầy sức mê hoặc ma mãnh, bàn tay đang ôm eo Lạc Quỳnh Nguyệt xoa xuống phía dưới, rồi cuộc vẫn cố gắng lay tỉnh cậu như lay con thú nhỏ.

Lạc Quỳnh Nguyệt bị sờ tới mức hô hấp run rẩy, chớp mũi không nén được mà thở ra những hơi mê người, đôi mắt đẹp đẽ tự như đang nhìn Bạch Ninh Sinh, cậu đã không còn biết mình đang nói gì nữa rồi, “Giúp giúp em... xin anh...”

Tựa như đã được đồng ý, Bạch Ninh Sinh ngậm chặt bờ môi nóng rực khô ráo của Lạc Quỳnh Nguyệt, đầu lưỡi trơn tru tiến vào nhanh chóng, như bão táp càn quét từng góc ngách trong miệng cậu.

Không giống như vẻ bề ngoài ôn nhu, nụ hôn tàn bạo tựa hồ lật tẩy tất cả sự nhã nhặn lịch thiệp của Bạch Ninh Sinh thành vẻ đồi bại như những tay mặt người dạ thú, tiếng nhóp nhép vang vọng trong từng góc ngách tối tăm của Lạc Quỳnh Nguyệt.

Đầu óc Lạc Quỳnh Nguyệt trống rỗng, cậu tham lam nụ hôn mát rượi của Bạch Ninh Sinh, không nén được mà nhiệt tình đáp lại, còn chủ động áo sát đối phương, cậu dường như vừa thút thít vừa lắp bắp: “Sờ em...”

Bạch Ninh Sinh nhất thời cuồng si.

Bạch Ninh Sinh đến một khách sạn gần đó, khẳng khẳng ôm Lạc Quỳnh Nguyệt vào phòng trước ánh mắt kinh ngạc của bao nhân viên.

Lạc Quỳnh Nguyệt bỗng chốc bị ném lên chiếc giường mềm mại, thân dưới mát lạnh khiến cậu không nén được khẽ bật tiếng rên, ngay sau đó có người nhào tới.

Bạch Ninh Sinh cởi từng lớp y phục xuống, lộ ra từng đường cong cơ thể, anh nửa quỳ giữa hai chân Lạc Quỳnh Nguyệt, bàn tay to lớn luồn vào trong áo đối phương, đôi mắt anh hừng hực ngọn lửa dục vọng.

Lạc Quỳnh Nguyệt đã bị thứ tình dục nóng bỏng thiêu đốt, chủ động phối hợp nhịp nhàng với Bạch Ninh Sinh, gương đôi mắt mông lung tỏ vẻ vừa ham muốn vừa kháng cự.

Bạch Ninh Sinh khẽ cười, giọng nói vốn đồng dạng nay lại khàn khàn: “Quỳnh Nguyệt, đây là em nói đó, đừng có hối hận.”

Lạc Quỳnh Nguyệt mơ màng rên rỉ. Chẳng biết cậu có nghe thấy gì không.

Về ôn hoà tao nhã trước nay của Bạch Ninh Sinh nay đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là sự nguy hiểm ranh mãnh như thú hoang vồ được con mồi.

Anh cởi sạch quần áo của Lạc Quỳnh Nguyệt trong giây lát, khi cơ thể trắng nõn gầy gò lộ lồ trước mặt, anh nhắm mắt lại, say mê hít hà.

Anh cúi người hôn lên cơ thể trắng trẻo của hùng tử, đối phương tự giác quẩn lầy anh, miệng thở dốc lại thút thít khóc, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Cuối cùng cũng hôn tới phần dưới đang chảy nước của Lạc Quỳnh Nguyệt, Bạch Ninh Sinh nhắm mắt nhe đầu lưỡi đồ tể, đưa quy đầu bám đầy chất lỏng vào miệng, Lạc Quỳnh Nguyệt thở gấp như thể chưa thoả mãn.

Cuối cùng cũng đợi được tới lúc Bạch Ninh Sinh để Lạc Quỳnh Nguyệt tiến vào thân thể mình, anh dường như nghe thấy Lạc Quỳnh Nguyệt đang lẩm bẩm gì đó.

Bạch Ninh Sinh ghé sát hơn, nghe thấy Lạc Quỳnh Nguyệt thì thào: “Đừng... lão đại...”

Anh lặng người vài giây, bất chợt đứng lên, thứ ánh sáng u ám khiến thần sắc anh trở nên không rõ ràng.

Bạch Ninh Sinh đưa tay tóm lấy Lạc Quỳnh Nguyệt, xoay một vòng, tư thế bị đảo ngược lại, hậu huyệt đã mở rộng chào đón dương vật cương cứng kia, anh chậm rãi kéo “cậu em” của Lạc Quỳnh Nguyệt áp sát hơn, đưa vào.

Khi còn chưa vào, anh đưa tay ôm cổ tiểu hùng tử, ghé sát tai cậu khẽ nói:

“Quỳnh Nguyệt, em làm anh đau rồi.”

Lời tác giả:

Ha ha ha lão đại là thụ có tâm cơ nhất trong 4 em thụ!

Không biết vì sao mà chap này viết cứ bị ngại ý Hy vọng các bạn vẫn hài lòng

9. Chương 9

Rèm cửa sổ che khuất những tia nắng sớm, căn phòng chìm trong bóng tối, từng góc ngách đều toả ra dư vị phóng đảng của chuyện yêu nóng bỏng.

Lạc Quỳnh Nguyệt giật giật hàng mi, cuối cùng cũng mở được mắt, vừa trải qua giấc ngủ sâu, nên cậu vẫn còn hơi mơ màng lim dim.

Nhưng sau khi nhìn khắp căn phòng, toàn thân liền cứng đờ như lạc vào phòng băng.

Khắp căn phòng chỉ có duy nhất hai người họ, cả hai đều đầy những dấu ân ái xanh xanh tím tím, chất lỏng sền sệt màu trắng đục đã khô lại dính chặt trên ga giường, còn có một vết máu khô, vỏ chăn trắng muốt xộc xệch, Lạc Quỳnh Nguyệt nhìn đến mức đầu óc trống rỗng.

Chẳng cần phải nói, tối qua chắc chắn làm rất hăng máu. Ánh mắt cậu di chuyển đến khuôn mặt người đang nằm trên giường, từng đường nét quen thuộc trên khuôn mặt kia như đang hét vào cậu, hôm qua người ân ái cùng cậu không ai khác là Bạch Ninh Sinh.

Lạc Quỳnh Nguyệt nhất thời bị dọa đến phát sợ.

Mà lúc này, Bạch Ninh Sinh cũng gần tỉnh.

Thực ra Bạch Ninh Sinh sớm đã tỉnh dậy, chỉ là anh cho rằng, cậu cần bị kích thích thêm chút nữa.

Anh nằm trên giường, rên rỉ một hồi, làm bộ không thấy Lạc Quỳnh Nguyệt đang sững sờ, mắt ti hí, miệng nói mơ như còn đang mơ: “Umm... Quỳnh Nguyệt... Đừng mà...”

Mặt Lạc Quỳnh Nguyệt trắng bạch, cậu đột nhiên lại nhớ ra những ký ức vụn vỡ của tối qua, câu từ lẫn động tác đều vô cùng khêu gợi, cơ thể tiến vào một nơi vừa chật hẹp lại ấm áp, còn cả câu đó...

... “Quỳnh Nguyệt, em làm anh đau rồi.”

Cậu đã làm chuyện như vậy với lão đại của mình! Làm sao đây? Lão đại chắc muốn giết chết cậu quá?

Lạc Quỳnh Nguyệt âm thầm ngồi khóc, từng giọt lệ long lanh như châu như ngọc thấm đẫm ga giường.

“... Quỳnh Nguyệt?” Bạch Ninh Sinh đã ngồi dậy, anh ngăn người nhìn Lạc Quỳnh Nguyệt khóc thút thít, giả vờ không hiểu, vừa cử động, lại như đụng tới miệng vết thương, trong nháy mắt sắc mặt anh trở nên kỳ lạ, “Tối qua chúng ta...”

Lạc Quỳnh Nguyệt nước mắt nhạt nhòa nhìn vết cắn trên người Bạch Ninh Sinh, tay liền vội lau đi những dòng lệ không ngừng tuôn trên khuôn mặt, không dám nhìn mặt Bạch Ninh Sinh: “Xin lỗi, lão đại... em, em không cố ý... anh mắng em đi... anh chửi em đi...”

Cậu khóc oà lên, liền lập tức cảm giác như được ôm vào lòng, rất ấm áp, bỗng chốc lại càng khóc dữ dội hơn.

“Không sao đâu, anh không trách em, Quỳnh Nguyệt.” Động tác của Bạch Ninh Sinh nhẹ nhàng xoa lưng cậu, đôi mắt loé lên ánh kỳ dị, “... Đây không phải lỗi của em, anh biết, anh... không sao đâu.”

Anh ôm chặt lấy cậu, cậu vốn không nhìn thấy nụ cười mãn nguyện của anh ở sau gáy mình.

Tiểu hùng tử ngây thơ đáng yêu ngoan ngoãn tựa vào vai anh, giọng nói cũng nhỏ nhẹ dễ thương.

“Em sẽ chịu trách nhiệm... Lão đại, em sẽ chịu trách nhiệm.”

Chàng hùng tử dịu dàng lập tức nắm chặt lấy bàn tay đối phương, khẽ nói:

“Ừm.”

...

Tối qua Lâm Hạo nhất mực chờ Lạc Quỷ Nguyệt ở ký túc xá, thấy trời tối đen rồi Lạc Quỷ Nguyệt vẫn chưa trở về, nghiêng răng xông ra ngoài tìm cậu, rốt cuộc cuối cùng vẫn bị Tần Hàn cản lại.

“Không thấy Bạch Ninh Sinh không ở đây à? Ngựa ngáy linh tinh.” Lúc này tâm trạng Tần Hàn cũng tốt gì cho cam, hắn làm mặt lạnh đối mặt với Lâm Hạo.

“Mẹ kiếp lão ta không ở đây thì liên quan đếch gì tao à!” Lâm Hạo nhú mày, nói năng không kiêng nể thẳng em họ, “Tránh ra cho tao.”

“Ờ, mày thật sự không biết thật hay mày giả ngu?” Tần Hàn cười nhạt nhìn hắn, “Cả hai đều không về ký túc, ngoài lên giường với nhau thì còn làm cái đếch gì khác được?”

Vừa nói xong, hắn bị Lâm Hạo túm chặt cổ áo một cách thô bạo, “Mày thử nói láo lại tao nghe xem nào, mày tưởng tao không dám đánh mày?”

“...” Tần Hàn đăm đăm nhìn hắn, giọng điệu khiêu khích: “Mày vẫn không biết gì à, hôm Diệp Sênh Bắc tìm tới bảo bối, tao cũng làm chuyện đó với bảo bối đấy.”

Hắn thấy đối phương sững sờ, người rụt lại, tâm trạng tốt hắn, tiếp tục nói: “Không phải ngày trước mày bảo, mùi sữa tắm trong ký túc nồng quá à?”

Lập tức vang lên tiếng va chạm, cùng với tiếng Tần Hàn kêu to.

Khoé miệng Tần Hàn đau rát, hắn liếm liếm, cả khuôn miệng ngập mùi máu tanh.

“Lúc đó trên cơ thể cậu ấy đều là mùi của tao.” Tần Hàn bình tĩnh nói xong liền lạnh lùng nhìn đôi mắt đầy lửa giận của Lâm Hạo, thô bạo nhào tới vật lộn với Lâm Hạo.

“Vừa hay, tâm trạng tao cũng đang không tốt.”

...

Diệp Sênh Bắc ngồi trên ghế, bên cạnh gã là một đồng máy móc kỳ quái, lúc này trông gã có phần lạnh nhạt, bình tĩnh nói với người đàn ông áo trắng trước mặt: “Thế nào rồi?”

“Muốn nghe kết quả nào?” Đối phương nhú mày nhìn Diệp Sênh Bắc.

Diệp Sênh Bắc liếc hắn.

“Được rồi được rồi, biết Diệp đại thiếu gia cậu không rảnh, không đùa cậu nữa.” Hắn cười đùa xong liền hít thật sâu, nghiêm túc nói. “Tôi hỏi cậu, cậu biết suy nghĩ của tên hùng tử đó không?”

“Nên... tức là mang thai?” Diệp Sênh Bắc không trả lời câu hỏi của hắn.

Đối phương bắt lực gật đầu: “Có dấu hiệu của sinh mệnh...”

Diệp Sênh Bắc lập tức cắt lời hắn, “Mở cho tôi xem. Nhanh.”

“... Tôi nói này Diệp đại thiếu, đây chẳng phải chuyện nhỏ, huống hồ, hùng phụ thư phụ Diệp gia đã biết chưa?”

Diệp Sênh Bắc không nhẫn nại nữa liền hừ một tiếng, “Có cháu mà còn không vui à? Tôi ở bên ai liên quan gì tới họ, thao tác nhanh lên cái coi.”

“Sao tôi có cảm giác cậu sắp ép cưới người ta thế nhỉ?”

Diệp Sênh Bắc lạnh lùng nhìn hắn, liếc từ trên xuống dưới mà nói: “Cái này người ta gọi là cưới trước yêu sau.”

“...”

Cuối cùng Diệp Sênh Bắc cũng lấy được giấy khám, hẩn nhìn chăm chăm dòng chữ in trên đó, gương mặt trầm lặng nhìn xa xăm, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Thời điểm Lạc Quỳnh Nguyệt và Bạch Ninh Sinh mặc xong quần áo rời khỏi khách sạn, lúc này đã gần trưa.

Khi rời đi, tâm tư Lạc Quỳnh Nguyệt vẫn vô cùng rối bời, bàn tay đặt trên mép đùi bỗng bị nắm chặt, cậu ngẩng đầu nhìn Bạch Ninh Sinh. Anh nhìn cậu cười cười, đầy ảm áp dịu dàng, Lạc Quỳnh Nguyệt mím môi. Ý cười trên khoé miệng anh càng sâu hơn.

Ồi... đáng yêu thật sự mà...

Ánh mặt trời rọi vào, dưới tầm mắt thanh niên ôn nhu ẩn hiện một chiếc bóng.

Lạc Quỳnh Nguyệt về tới cổng trường, liền thấy Lâm Hạo đứng một mình từ xa nhìn về mình, không biết có phải đã đợi rất lâu.

Ánh mắt của Bạch Ninh Sinh quét qua Lâm Hạo, thản nhiên ôm lấy Lạc Quỳnh Nguyệt, chìa ra đôi tay đang nắm chặt của hai người, nghiêng người xoa lên tấm lưng đang cứng đờ của cậu, ghé sát tai hỏi: “Sao vậy?”

Lạc Quỳnh Nguyệt cúi đầu lắc lắc: “Không có gì...” Cậu liếc nhìn Lâm Hạo, rồi nhắm mắt bước tới.

Lâm Hạo thấy Lạc Quỳnh Nguyệt có vẻ thân mật bên Bạch Ninh Sinh, lông mày khó chịu nhíu lại.

Lúc đi tới, Lạc Quỳnh Nguyệt mới phát hiện trên mặt Lâm Hạo có vài vết thương, cậu tỏ vẻ lo lắng: “Cậu không sao chứ?”

Vừa nói xong, bầu không khí lập tức thay đổi, Lạc Quỳnh Nguyệt bối rối, cậu bắt đầu hồi hận rồi.

Khuôn mặt Lâm Hạo đã phần nào bớt lạnh: “Không sao.”

“Ồ...” Lạc Quỳnh Nguyệt ngập ngừng đáp, trong nháy mắt lại bị Bạch Ninh Sinh nắm lấy tay.

Ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Hạo dừng trên đôi tay đang nắm lấy của hai người kia.

Bạch Ninh Sinh bình thản cười cười, cất tiếng hỏi: “Đứng đây làm gì? Chúng ta về ký túc trước đi đã.”

Lâm Hạo gương mặt nhìn Bạch Ninh Sinh một hồi, lại nói tiếp: “Tôi về cùng hai người.”

Về tới ký túc, tên tiểu tử Tần Hàn chẳng biết từ đâu đi tới, lại nói, từ lúc Lạc Quỳnh Nguyệt và hẩn làm chuyện đó, bỗng ít tiếp xúc hẩn.

Lại nghĩ tới chuyện không nên nghĩ, sắc mặt của Lạc Quỳnh Nguyệt trở nên rối rắm.

Lạc Quỳnh Nguyệt để Bạch Ninh Sinh đi tắm trước, Bạch Ninh Sinh cười cười, không phản đối.

Chỉ có điều, không lâu sau, Lạc Quỳnh Nguyệt liền nghe thấy tiếng Bạch Ninh Sinh gọi tên mình.

“Sao vậy ạ?” Lạc Quỳnh Nguyệt đi tới.

Sắc mặt của chàng thanh niên này liền ửng hồng, nói với cậu, “Anh... chỗ đó hơi khó chịu, Quỳnh Nguyệt có thể giúp anh lấy quần áo không?”

Không cần anh cố ý nói ra, Lạc Quỳnh Nguyệt cũng biết vì sao, cậu đỏ bừng mặt, nghe lời ngoan ngoãn gật đầu.

Lâm Hạo cùng Lạc Quỳnh Nguyệt bước tới, không nói câu gì, liền thấy Bạch Ninh Sinh nhân lúc Lạc Quỳnh Nguyệt không thấy liền tặng hẩn nụ cười trừ, cố ý để lộ ra những dấu vết ân ái.

Lâm Hạo chỉ cười nhạt: Mày đùa hơi được đấy!

Đợi Lạc Quỳnh Nguyệt đưa quần áo cho Bạch Ninh Sinh, Lâm Hạo tiến lên một bước, mạnh tay kéo Lạc Quỳnh Nguyệt đi ra.

Nụ cười của Bạch Ninh Sinh vụt tắt.

Lạc Quỳnh Nguyệt còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị Lâm Hạo kéo tới cửa ký túc, ngẩng đầu hốt hoảng nhìn đối phương.

“Cậu giải thích đi!” – ngọn lửa trong mắt Lâm Hạo bùng cháy, gương mặt lạnh tanh đến đáng sợ, “Cậu và Bạch Ninh Sinh là thế nào?”

Lạc Quỳnh Nguyệt sững sờ vài giây, sau khi kịp nhận thức được mặt cậu liền trắng bệch lắc đầu đáp: “Chúng tôi... không có mà.”

Lâm Hạo cười gằn, tiếng cười khiến người khác lạnh sống lưng, “Lạc Quỳnh Nguyệt, cậu giỏi thật đấy. Tóm một tên thư tử không đủ, còn tóm cả ký túc xá, bây giờ chắc cậu mãn nguyện lắm? Nhỉ?”

Lạc Quỳnh Nguyệt ngẩng đầu tỏ vẻ không tin nổi, nhìn hắn, Lâm Hạo nhìn vào đôi mắt vừa đỏ sọng vừa ướt nhẹp của cậu, vừa nói xong liền thấy hối hận.

“Có phải cậu chỉ thích hùng tử?” Lạc Quỳnh Nguyệt bướng bỉnh nhìn hắn, đáy mắt hiện lên đầy rẫy những vết thương, “Tôi biết tôi có lỗi với cậu, vậy cậu đi tìm hùng tử khác được không? Cậu vừa to cao vừa đẹp trai khí chất như vậy chắc chắn sẽ có người thích cậu, cậu mặc kệ tôi đi...”

“Lạc Quỳnh Nguyệt, cậu im đi.”

“Nếu cậu muốn tôi đền cho cậu, vậy tôi cũng có thể tìm giúo cậu hùng tử mà cậu thích. Nếu nhưng cậu lại thích thư tử, vậy lúc đó với cậu mà nói coi như không còn vấn đề gì nữa...”

“Lạc Quỳnh Nguyệt...”

“Tôi biết tôi rất tệ, cậu cũng không hẳn thích tôi mà, dù sao tôi chính là...”

“Tôi nói cậu im miệng cậu nghe không hả!” – Lâm Hạo tức giận tới gào ầm lên, càng nghe Lạc Quỳnh Nguyệt nói lại càng bức, hắn liền hét thẳng vào mặt đối phương:

“Đẹp con mẹ nó hết thư tử với cả hùng tử đi! Lão đây thích cậu đấy!!!”

Hết xong bàn tay hắn nắm lấy cổ áo cậu, đặt lên đôi môi ướt đẫm nước mắt của cậu nụ hôn sâu nóng bỏng.

Lời tác giả:

Cứ thế viết tới tận hơn 3000 chữ...Tôi muốn kết ở chap sau cơ QAQ.

10. Chương 10

Sau khi đẩy Lâm Hạo ra rồi trốn tránh, cậu chưa từng nghĩ mình có thể trở nên thảm hại như vậy.

Tất cả xảy ra quá sức tưởng tượng, cậu thậm chí còn không hiểu nổi trên người mình có điểm nào hấp dẫn mấy người bọn họ.

Cảm giác này là thật sao?

Lạc Quỳnh Nguyệt không thể hiểu nổi, cậu cố chấp cho rằng: Đây là hiểu lầm, cả hai không ai tỏ tình hay có lãng mạn gì, cũng không có sự chúc phúc từ mọi người, chỉ là một sai lầm đến từ thứ dục vọng đáng ghét, cũng đủ kéo theo cái gọi là người và tình yêu.

Kỳ thực cậu chính là kẻ đầu sỏ, nếu không có cậu... mọi việc cũng sẽ không ra nông nổi này...

Tần Hàn đang đi cùng bạn, chợt thấy bóng ai chạy tới, còn chưa kịp nhìn rõ, đôi tay theo bản năng túm lấy eo đối phương, cản lại.

Bởi cản lại quá đột ngột, lực quán tính lớn khiến Tần Hàn nhúu mày, vòng tay ra kéo Lạc Quỳnh Nguyệt vào lòng.

Lạc Quỳnh Nguyệt cũng bị làm cho kinh hãi một phen, ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ sọng khiến người ta hận không thể bắt nạt hiển hiện trước tầm mắt của Tần Hàn.

“Tần Hàn?” Người bạn bên cạnh nghi hoặc nhìn hấn và Lạc Quỳnh Nguyệt.

Tần Hàn nhìn ánh mắt đầy vẻ tránh né của Lạc Quỳnh Nguyệt, lại vừa nói vừa cười đầy ám muội: “Không có gì, Không có gì, các cậu đi trước đi.”

Lạc Quỳnh Nguyệt phát hiện trên mặt hấn cũng có vài vết thương, nhưng lần này cậu không hỏi nữa.

Cầm bông dưng bị ai đó nâng lên, ánh mắt của Lạc Quỳnh Nguyệt không thể không tập trung vào Tần Hàn.

“Chuyện gì?” Ngón cái của Tần Hàn đang vuốt nhẹ gò má lạnh buốt của Lạc Quỳnh Nguyệt, ánh mắt gọn sóng không rõ suy nghĩ gì.

Lạc Quỳnh Nguyệt không biết phải nói sao, ngượng ngùng nhìn Tần Hàn, nói một cách gượng gạo: “Nơi đông người thế này... cậu buông tôi ra đã.”

Cậu nói nhỏ tới mức bản thân cậu cũng không dám chắc Tần Hàn có thể nghe thấy.

Tần Hàn nhìn biểu cảm vừa vội vã vừa sợ hãi mình, lòng trùng xuống, dứt khoát bỏ tay ra.

Lập tức Lạc Quỳnh Nguyệt đưa tay dụi mắt.

Tần Hàn nhìn động tác nhẹ nhàng của cậu, trái tim lại rung động, liền tự ý đưa tay nhéo khuôn mặt bụ bẫm của cậu.

Lạc Quỳnh Nguyệt giật mình rụt đầu lại, đôi mắt to tròn sáng rực dăm dăm nhìn Tần Hàn, tựa đang nói “Cậu làm gì vậy?”

Tâm trạng của hấn chợt tốt lên, hấn ôm đôi vai gầy thon của cậu, dìu cậu về phía cửa.

“Đi đâu?”

Tần Hàn hí mắt trả lời: “Ăn trưa.”

“...”

Chàng hùng tử cao gầy dắt theo Lạc Quỳnh Nguyệt tới con phố gần trường học, Lạc Quỳnh Nguyệt liếc quanh, độ nhiên thấy tiệm cà phê quen thuộc, cậu như bị ngừng thở trong phút chốc.

Tần Hàn cảm nhận được sự thay đổi của cậu, nhìn theo ánh mắt cậu, một tia suy ngẫm xoẹt qua trước tầm mắt, bước chân đi về hướng đó.

Thấy cơ thể người trong lòng mình đang run lên, Tần Hàn cười thâm, bước đi chợt rẽ sang ngang, bước vào một quán cơm.

Lạc Quỳnh Nguyệt bắt giắc thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, cậu lại nghe tiếng Tần Hàn đang khom lưng ghé sát tai hỏi: “Cậu và Diệp Sinh Bắc làm tình trong quán cà phê đó?” Rõ ràng là câu hỏi, mà lại nói như không còn gì phải nghi ngờ nữa.

Bước chân Lạc Quỳnh Nguyệt đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu sững sờ nhìn hấn.

“Sao... cậu lại biết?”

Tần Hàn cười, nhưng trong mắt Lạc Quỳnh Nguyệt lại như đang đóng 10 dặm băng đá, “Làm gì có sao, rõ ràng chúng tôi đều đã hứa rằng sẽ đợi bảo bối thông suốt rồi chúng tôi sẽ cạnh tranh công bằng, nhưng ai mà ngờ được, giữ mãi cuối cùng lại bị một thằng thư tử không biết ở đâu ra hót tay trên.”

Lạc Quỳnh Nguyệt mặt trắng bệch: “Cậu nói gì cơ?”

Lúc này Tần Hàn lại không nói nữa, hấn kéo cậu vào quán cơm tìm một chỗ ngồi, là bàn bốn người dựa sát tường.

“Ngồi cạnh tôi.” Tần Hàn chậm rãi nói, duỗi chân ra trước, ngăn không cho Lạc Quỳnh Nguyệt ngồi ghế đối diện.

Lạc Quỳnh Nguyệt mông lung nhìn hắn, cuối cùng vẫn bị kéo tới ngồi cạnh, vai kề vai.

“Ngồi như vậy... có chút kỳ quái.” Lạc Quỳnh Nguyệt nhìn chỗ ghế còn trống, nói vẻ chưa thích ứng được.

Tần Hàn hừ một tiếng, “Cậu ngồi đi.”

Lạc Quỳnh Nguyệt nhất thời cứng họng.

Gọi món xong, đồ ăn mau chóng được bưng tới.

Tần Hàn lấy đũa cho Lạc Quỳnh Nguyệt, tay chống thái dương, nhìn cậu, “Ăn đi.”

“... Cảm ơn.” Lạc Quỳnh Nguyệt khẽ mím môi.

Cậu nhận lấy đũa, vừa mới gấp một món chợt nghe thấy tiếng lanh lảnh như gì đó rơi trên bàn, cơ thể cậu cũng run lên.

“Cậu làm gì vậy?!” Lạc Quỳnh Nguyệt đỏ mặt, thẹn quá phát giận, đẩy tay Tần Hàn ra.

Hắn nghiêng đầu, cầm suýt thì đụng vào mũi cậu, giọng nói như trêu đùa, “Không thấy tôi đang ăn cơm à?”

“Vậy nghiêm túc ăn cơm đi, bỏ... bỏ tay cậu ra... ưm!” Lạc Quỳnh Nguyệt không nén nổi mà cong eo lên, đầu cúi xuống phía lồng ngực hắn, “Cậu... mau bỏ ra.”

“Bỏ ra?” Tần Hàn cắn vành tai Lạc Quỳnh Nguyệt, thân thể chàng trai trong lòng run lên như dự đoán, “Không phải cậu nói tôi chuyên tâm ăn cơm à?”

“Tôi đang dùng bữa nè, đồ ăn là cậu.” Hắn uốn lưỡi liếm liếm vành tai cậu, mắt nhìn tiểu hùng tử không còn sức lực chống đỡ, run lên tựa vào lòng mình, thút thít khóc.

Thân dưới cậu bị một bàn tay ấm nóng giữ chặt, khéo léo xoa xoa cậu khiến mọi sức lực trong người cậu đều biến mất, cậu chỉ có thể xấu hổ mà cảm nhận từng chút hưng phấn đang trỗi dậy, cuối cùng từ nút chóp chảy ra một lớp dịch lỏng, thấm ướt tay Tần Hàn.

“Đừng... Ừm...” Lạc Quỳnh Nguyệt ra sức nhắm mắt lại, nhước mặt giần giụa trên quần Tần Hàn, “cầu xin cậu...” Cậu gào khóc cầu xin.

Lạc Quỳnh Nguyệt ngồi bên ngoài, lúc này cậu quay lưng lại, mặt đối diện Tần Hàn, người ngoài nhìn vào như thể Lạc Quỳnh Nguyệt đau lòng đang tìm kiếm niềm an ủi từ Tần Hàn.

Lạc Quỳnh Nguyệt sợ hãi trong lòng, mà lúc này lại có hai hùng tử sắp đi tới, “Xin lỗi, hết chỗ rồi, chúng tôi có thể ngồi cùng bàn không?”

Bọn họ không hề thấy Lạc Quỳnh Nguyệt đang khóc lóc, chỉ cảm thấy hai người đó ngồi nhìn rất kỳ quặc.

Tần Hàn như an ủi, vỗ vỗ tấm lưng cứng ngắc của cậu, quay đầu nhìn hai tên hùng tử kia: “Đương nhiên là được, ngồi đi.”

Hắn nói xong, cái tay đang trêu chọc Lạc Quỳnh Nguyệt cũng không hề dừng lại, ngược lại càng như được voi đòi tiên chọc ghẹo cơ thể vì căng thẳng quá độ mà nhạy cảm dị thường của tiểu hùng tử.

Lạc Quỳnh Nguyệt không nén được, rên một tiếng rồi trút hết lên tay Tần Hàn.

Hai hùng tử đối diện nghi hoặc nhìn họ, Lạc Quỳnh Nguyệt hoang mang cúi thấp đầu, đứng dậy, khẽ nói: “Tôi đi WC một lát.”

Tần Hàn nhú mày, thần nhiên nhìn hai kẻ đối diện, rút khăn giấy ra: “Không có gì đâu, hai người cứ tiếp tục đi.”

Lạc Quỳnh Nguyệt chạy như lao tới WC rửa mặt, chỉnh lại quần áo, đứng trước gương nhìn, tâm trí thậm rửa đôi mắt đỏ sọng của chính mình.

Thật sự. Không có hùng tử nào thảm hại hơn cậu nữa.

Cậu lấy điện thoại ra, trước đó có người nhắn tin cho cậu. Đó là một dãy số lạ, nội dung là một câu nói kèm theo một hình ảnh.

“Bây giờ tới đây, tôi đang chờ em ở giao lộ xx.”

Lạc Quỳnh Nguyệt mơ hồ không hiểu, nhưng trong lòng cậu loé lên tia bất an. Cậu mở tấm ảnh, nhìn đi nhìn lại, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch.

Ngay sau đó, cậu đẩy cửa đi ra ngoài.

Hai hùng tử kia chuẩn bị ăn, một tên trong đó ngẩng đầu liếc nhìn vị trí trống rỗng bên cạnh Tần Hàn, nóng lòng hỏi: “Bạn cậu đi WC lâu thế nhỉ, không sao đấy chứ?”

Tần Hàn cup mắt nhìn chiếc điện thoại đang không ngừng rung, lạnh nhạt trả lời: “Không sao.”

Rồi hắn liền đứng dậy, hiện ra hình cao to rắn chắc.

“Mình sẽ bắt được cậu ấy.”

Lạc Quỳnh Nguyệt thở hồng hộc chạy tới điểm hẹn, phát hiện hai chiếc xe dừng ở đó. Có người tự giác mở cửa xe giúp cậu, Diệp Sinh Bắc đang ở bên trong, nhìn thấy Lạc Quỳnh Nguyệt đến liền có vẻ rất vui, “Lên xe đi.”

“... Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Lạc Quỳnh Nguyệt do dự không vào.”

Chàng thư tử anh tuấn đưa tay ra: “Lẽ nào tôi còn có thể bán đứng em? Đương nhiên đến một nơi tiện nói chuyện rồi.”

Sắc mặt Lạc Quỳnh Nguyệt lộ vẻ khó xử, Diệp Sinh Bắc liếc mắt ra hiệu với thuộc hạ, Lạc Quỳnh Nguyệt không kịp phòng bị đã bị đẩy vào trong xe, đầu sà vào lòng Diệp Sinh Bắc.

Diệp Sinh Bắc nở hoa trong lòng, quyết định thưởng cho tên thuộc hạ kia.

“Đi thôi.”

Lúc này trong xe ngoài tài xế ra cũng chỉ còn lại Diệp Sinh Bắc và Lạc Quỳnh Nguyệt.

“Diệp Sinh Bắc...” Lạc Quỳnh Nguyệt nhú mày, đầu bị đập bất ngờ nên choáng váng.

Diệp Sinh Bắc nghe thấy tiếng gọi mềm nhũn của người gã yêu, cảm giác đối phương như đang quyến rũ mình, nhất thời nóng rực trong người, ánh mắt nhìn Lạc Quỳnh Nguyệt không chút ngại ngùng.

Lại nói tới hậu huyệt đã lâu chưa được bảo bối sủng ái, bây giờ trống rỗng bứt rứt vô cùng, lại thêm đang mang thai, dục vọng ập tới càng mãnh liệt hơn.

“Nhìn thấy bức ảnh tôi gửi cho em chưa?”

Lạc Quỳnh Nguyệt dờ dẩn.

Diệp Sinh Bắc lấy từ trong hộp ra một tấm ảnh thai nhi, lợi dụng lúc đó liền ghé sát người Lạc Quỳnh Nguyệt, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay chàng hùng tử kiêu ngạo, “Mọi chuyện đương nhiên là thật, vậy bảo bối định trả lời tôi sao đây?”

Lạc Quỳnh Nguyệt bị chấn động đến không biết nói gì, cậu nhìn chăm chăm vào bức ảnh, đến sự cọ xát lẫn ánh mắt của Diệp Sinh Bắc cũng không để ý.

“Tôi...” – Lạc Quỳnh Nguyệt giật giật cuống họng, quai hàm hơi nhếch, cậu mím môi, bộ dạng đáng yêu đến mức khiến Diệp Sinh Bắc phải nuốt nước miếng thêm thường.

“Bảo bối muốn nói gì?” Diệp Sinh Bắc không nén được xoa xoa đùi cậu.

Lạc Quỳnh Nguyệt ngẩng đầu, Diệp Sinh Bắc phát hiện mắt cậu ngấn nước, hàng mi dày cong vút cũng ướt nhẹp, bộ dạng lấm lét đáng thương càng khiến người ta nảy sinh ý đồ xấu xa.

Diệp Sinh Bắc cứ ngây ngốc nhìn cậu, gã chăm chăm nhìn đôi mi chớp chớp trong ánh sáng dịu dịu, như đang khiêu gợi, gã lại càng không nhẫn nại được mà nhào tới.

Lạc Quỳnh Nguyệt kinh hoàng đẩy thư tử ra, não không suy nghĩ được gì, còn chưa đợi cậu thốt ra câu gì, đã bị luồng hormone của thư tử trùm khắp người.

Diệp Sinh Bắc túm chặt tay Lạc Quỳnh Nguyệt đè cậu ra ghế sau, đầu lưỡi linh hoạt đùa giỡn hàm răng đối phương, uốn lượn đầu lưỡi nhỏ nhắn mềm mại của cậu, chấm mút từng chút nước bọt, khiến từng góc ngách trong miệng đối phương đều là mùi của mình.

Lạc Quỳnh Nguyệt vừa ngửa mặt liền bị hôn tới tấp không kịp phản ứng, khoé mắt cậu vì bị gã hôn như lang như sói xé con mồi mà chảy nước mắt, từng giọt từng giọt lăn vào tóc.

11. Chương 11

“Ừm... a... đừng...” Tiểu hùng tử bị ép đến nỗi mắt lơ mơ, mặt đỏ bừng, tiếng thở dốc như ra sức cự tuyệt.

Hơi thở nóng bỏng quyện vào nhau, Diệp Sinh Bắc hôn trọn bờ môi thơm mềm của cậu rồi hôn dọc một đường xuống dưới. Gã dường như không thể nhịn thêm được liền cởi phanh lớp đồ gây cản trở tầm nhìn của đối phương, thấy cơ thể cậu in hằn những dấu lạ, gã không nén được mà híp mắt lại, càng ra sức hộ đối phương mạnh mẽ hơn.

“Đợi... đợi chút! Lạc Quỳnh Nguyệt đột nhiên thóp eo lại, nghe thấy tiếng nói của chính mình liền vừa xấu hổ vừa tức giận.

Diệp Sinh Bắc nghe xong lại tâm trạng lại sục sôi, gã ngậm chặt nhũ hoa Lạc Quỳnh Nguyệt, động tác mạnh mẽ, thậm chí còn cắn, nghe tiếng thở gấp gấp của hùng tử, dục vọng lại càng dâng trào.

“Đừng... ừm... đừng cắn chỗ đó...a ư...”

Diệp Sinh Bắc trút giận xong lại trở mặt, trêu hoa ghẹo nguyệt cậu hùng tử, tiếp tục liếm xuống vùng bụng cậu, cởi lớp quần vương vãi của cậu, rồi ngậm lấy tiểu bảo bối đã hưng phấn dù còn cách một lớp quần.

Lạc Quỳnh Nguyệt bị kích thích quá mức, đành cong chân lên, một bên chân bị đặt lên vai Diệp Sinh Bắc, vô thức áp sát đối phương ngày càng gần hơn theo mỗi động tác liếm láp của gã.

“Phê không?” Diệp Sinh Bắc nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm một vòng thân dưới của cậu, Lạc Quỳnh Nguyệt bị gã quấy quả đến bật khóc.

“Tôi... ừm... tôi không biết...” – Lạc Quỳnh Nguyệt ầm ức khóc nức nở.

Diệp Sinh Bắc dùng đầu lưỡi nghịch ngợm thân dưới cậu. “Thật sự không nói?”

Lạc Quỳnh Nguyệt tỏ vẻ thảm hại, chỉ biết đỏ mặt, quệt quệt nước mắt, đáp lại: “Ph... phê...”

Lúc này Diệp Sinh Bắc phải thấy mới chịu, gã mãn nguyện chép miệng một cái, bàn tay lớn của gã kéo kéo chiếc quần lót của cậu ra, chỗ đó lập tức bắn thẳng ra ngoài như cá gặp nước.

Chất dịch trắng trong thẩm thấu từ đỉnh, Diệp Sinh Bắc nhìn đến nóng rực người, một lòng muốn bảo bối tiến vào trong cơ thể gã, rồi từ từ chỉ cuối vừa khóc lóc vừa bắn vào trong gã.

Gã nhanh chóng cởi sạch quần áo cậu, phần mông ướt át dí sát thân dưới của cậu, không cần thận chạm vào hậu huyệt, Diệp Sinh Bắc ngồi lùi lại, chỗ đó lập tức nuốt vật kia vào, cả hai bất giác cùng bật tiếng rên.

Diệp Sinh Bắc cử động vòng eo, để dương vật của bảo bối tiến vào càng sâu hơn, gã đưa tay mò mẫm kích thích hùng tử, đẩy cậu dựa vào ghế, như vậy gã mới dễ dàng hôn môi đối phương.

Lạc Quỳnh Nguyệt cảm thấy linh hồn mình như đang phiêu du giữa trời mây biển rộng, khi chìm khi nổi, không cách nào dừng lại, vừa nghẹt thở lại vừa nóng nực.

Thân dưới bị một vật vừa ẩm ướt lại vừa ẩm nóng bao bọc lấy, nơi đó không ngừng chuyển động, thậm chí đến cậu không thể mở nổi miệng, đành ra sức hít thở lấy sức.

“Bảo bối... A ha... Em hôn chỗ này...” – Diệp Sênh Bắc không ngừng dùng đưa eo, gãi cởi áo để lộ nhũ hoa đã thẳng đứng, từ khi gã mang thai, chỗ đó nhạy cảm mà trống trải khiến gã chỉ muốn tiểu hùng tử sờ nắn nó, gã đưa tay ôm lấy đầu Lạc Quỳnh Nguyệt, đưa nhũ hoa đặt ngay trước đôi môi nhỏ xinh của cậu rồi đẩy vào trong miệng.

“Ừm... a... tuyệt quá... a ha... bảo bối... thích quá... ừm a...” – Diệp Sênh Bắc ra sức bám chặt cổ Lạc Quỳnh Nguyệt, dúi vòng qua hông cậu, bờ mông nhấp nhô, những giọt chất lỏng lỏng đùng đục chảy quện thành một đồng. Nhũ hoa của gã bị Lạc Quỳnh Nguyệt vô thức gặm nhấm, vừa đau lại vừa kích thích, nhuần nhuyễn vô cùng, khiến hậu huyết của gã không ngừng co rút, kích thích đến mức Lạc Quỳnh Nguyệt phải ra sức cắn mạnh hơn.

“A ha... bên kia... hự... bên kia cũng muốn... a ha... ừm ừm...” – Gã ấn nhũ hoa bên kia vào miệng Lạc Quỳnh Nguyệt, khuôn mặt anh tuần lúc này lại bị tư thế phóng dăng chiếm cứ, thư tử như một ả dâm phụ dục cầu bất mãn, rên rỉ van nài, “A... Mút vào sữa đi... Ừ a...Thích quá...”

Khuôn mặt Lạc Quỳnh Nguyệt ửng ửng đỏ bừng, giọng nói cũng bất ổn: “Anh... đừng nói nữa... ừm...”

“A... bắn vào đi... bắn vào đi... a ha... bảo bối tìm đối tượng trong đó đi... ha...”

Lạc Quỳnh Nguyệt run người, bị Diệp Sênh Bắc kích thích, liền bắn vào thật.

Một luồng chất lỏng chảy bên trong cơ thể, hậu huyết Diệp Sênh Bắc co lại, nuốt toàn bộ tinh dịch của Lạc Quỳnh Nguyệt vào người không chừa giọt nào, bụng dưới có phần trướng lên, bật tiếng rên rồi ôm chặt hùng tử.

Tài xế mắt nhìn thẳng như kẻ qua đường, chậm chậm lái xe, hẳn biết thiếu gia chẳng có ý định dừng lại.

“Đợi đã, Diệp Sênh Bắc, ừm ừ...”

“Nào, bảo bối, chúng ta làm lại lần nữa...”

Tài xế: ngày hôm đó, các hùng tử cuối cùng cũng nghĩ tới ngày bị các thư tử mang thai áp bức. QAA

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng, Diệp Sênh Bắc vẻ mặt thỏa mãn, hẳn mặc đồ cho Lạc Quỳnh Nguyệt, hai tay ôm chặt hùng tử bảo bối đang run chân xuống xe.

Lạc Quỳnh Nguyệt nhìn kiến trúc to đùng trước mặt, lí nhí hỏi Diệp Sênh Bắc: “Làm gì vậy?”

Diệp Sênh Bắc nhếch môi về phía cậu, ấm áp như chưa từng có vẻ cầm thú trước đó: “Kết hôn.”

“...”

12. Chương 12

“Đừng tỏ vẻ không tin vậy chứ, tôi đã gọi tất cả người nhà tới. Hơn nữa tôi còn biết em chỉ còn một tháng nữa là đủ tuổi thành niên rồi.”

Lạc Quỳnh Nguyệt khổ sở cười gượng, “Anh lừa tôi nữa à?” Nói xong, cậu giãy giụa buông gã ra.

“Ấy, đừng giãy nào.” Diệp Sênh Bắc ôm chặt cậu vào lòng, “Tôi cũng đã mang thai đứa con của em, em chắc sẽ không ăn ốc không đồ vỏ đâu nhỉ?” Gã tỏ vẻ đáng thương nhìn Lạc Quỳnh Nguyệt.

“Nhưng... nhưng mà,” – Lạc Quỳnh Nguyệt lắp bắp, mắt đỏ lựng, “Lần đó rõ ràng là anh cưỡng bức tôi...”

Diệp Sênh Bắc thấy cậu lại oà khóc, vội gạt đi ánh mắt tội nghiệp, “Vậy em không cần đứa con này nữa ư?”

Lạc Quỳnh Nguyệt nghe đến đây, nước mắt liền lăn tăn rơi, “Sao anh có thể làm vậy? Tôi cũng đã, cũng đã nói sẽ chịu trách nhiệm với người ta rồi...”

Diệp Sênh Bắc đưa tay lau nước mắt cho cậu, ánh mắt lạnh nhạt đi vài phần: “Ai cơ? Bạch Ninh Sinh?”

Lạc Quỳnh Nguyệt nhìn gã, nước mắt lưng tròng.

“Hôm đó lẽ ra tôi không nên để em đi.” Diệp Sênh Bắc cười nhạt, “Kể dễ tiện thôi tha đó... em nghĩ thực sự do em cứng bức hần à?”

Chàng thư tử anh tuấn ra hiệu cho tên thuộc hạ bên cạnh, hần trình lên một tập tài liệu, “Nhìn kỹ đi, hần chẳng phải lão đại tốt đẹp gì như em vẫn nghĩ đâu, còn cố ý sắp đặt một âm mưu khiến em tưởng rằng chính mình đã ép hần quan hệ tình dục, chắc, bảo bối à, loại người dễ tiện như vậy mà em vẫn muốn qua lại à.”

Lạc Quỳnh Nguyệt dờ dẩn như thế vài phút, rồi lại ngẩng phắt đầu: “Sao, sao có thể... anh lừa tôi?”

“Tôi lừa em?” – Diệp Sênh Bắc nghe xong liền bật cười, ánh mắt gã chợt lạnh đi, buông cậu ra, “Em tin hần đến vậy? Cũng đúng, các người sống cùng lâu như vậy, lời thư tử này nói có đáng gì.”

Lạc Quỳnh Nguyệt bị nhìn trúng tim đen, liền lập tức lắc lắc đầu, “Không phải, tôi...”

“Không phải gì chứ? Em muốn nghĩ vậy thì cứ nghĩ vậy đi, nhưng có điều tôi nói cho em biết,” – Diệp Sênh Bắc túm lấy tay cậu, “Hôm nay em nhất định phải kết hôn với tôi!”

Lạc Quỳnh Nguyệt bị gã kéo tới một gian phòng trong khu kiến trúc, Diệp Sênh Bắc đá tung cửa, vẻ mặt lạnh tanh: “Các người có nửa tiếng đồng hồ để trang điểm thật đẹp cho chú rể của tôi.”

Quả là xúi quẩy khi phải đối mặt với cậu Diệp đại thiếu đang bức bối, sau một hồi chó sủa gà bay, cuối cùng Lạc Quỳnh Nguyệt cũng bị ép mặc lên bộ lễ phục màu trắng, cậu nhìn thấy vài gương mặt lạ lẫm trong gương, liền quay ra nhìn Diệp Sênh Bắc, ánh mắt bất an.

Diệp Sênh Bắc thấy ánh mắt cậu như ám hiệu điều gì, lại thêm bộ lễ phục khiến cậu thêm phần mê hoặc... Diệp Sênh Bắc nhất thời vui vẻ trở lại, cho tất cả những người khác lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hần và Lạc Quỳnh Nguyệt.

“Diệp Sênh Bắc...”

“Gọi tôi là Sênh Bắc.” – Diệp Sênh Bắc cười cười, “Đương nhiên, bà xã cũng được.”

“...” – Lạc Quỳnh Nguyệt làm bộ không nghe thấy gì, “Tôi cảm thấy sự việc này phát triển nhanh quá.”

“Nên?”

Lạc Quỳnh Nguyệt không vui, thận trọng nói: “Chúng ta vẫn là đừng vội vàng kết hôn thì hơn.”

“Bây giờ không cưới, không lẽ còn phải đợi bụng tôi to hơn nữa à?” – Diệp Sênh Bắc nâng cằm cậu, cười híp mắt.

“Tôi...” – Lạc Quỳnh Nguyệt cảm thấy tất cả đều không chân thực, gương mặt cậu lộ vẻ phức tạp, “Nhưng tôi... không có tình cảm đặc biệt với anh.” Đây mới là vấn đề.

Mặc dù tính cách Lạc Quỳnh Nguyệt mềm yếu, nhưng không có nghĩa cậu không có khả năng phân biệt thị phi. Cậu nhìn Diệp Sênh Bắc, nhớ tới ba con người trong ký túc xá, đầu óc lại rối bời, thôi được, dẫu đã biết có một vài chuyện vốn là sai lầm, nhưng cậu cũng chỉ đành ngậm ngùi bó tay, bởi trước nay chưa từng có ai nói với cậu, phải đối xử thế nào với những người tiếp xúc quá mức thân mật với mình.

“Thì đã sao.” – Diệp Sênh Bắc ngữ khí kiêu ngạo, khoác tay lên vai cậu, “Em chỉ cần chịu trách nhiệm hưởng thụ tình yêu của tôi là được rồi. Cần gì phải lao tâm khổ tứ nghĩ chuyện yêu thương lẫn nhau, Diệp Sênh Bắc tôi nói cho em biết, Lạc Quỳnh Nguyệt, điều đó là không cần thiết.”

Trong chớp mắt, Lạc Quỳnh Nguyệt bị gã tỏ tình bất ngờ rồi thuận theo bờ môi hôn xuống dưới, rất nhanh sau đó, cậu đã lập tức phản ứng.

“Anh... ư, đừng sờ chỗ đó... chờ a... Đừng mà... Tôi chịu không nổi nữa...”

...

Cuối cùng Diệp Sênh Bắc vẫn phải tạm biệt Lạc Quỳnh Nguyệt, bởi bắt đầu hôn lễ hai người họ không được gặp mặt.

Lúc này Lạc Quỳnh Nguyệt mới thở phào ngồi xuống ghế, cậu nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của mình trong gương, da mặt bỗng chốc nóng bừng, đưa bàn tay lạnh lẽo xoa xoa.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lạc Quỳnh Nguyệt vội thu hồi động tác, “Mời vào.”

Cậu quay đầu nhìn ra phía cánh cửa bị mở toang, chợt thấy một bóng hình không ngờ tới.

“Lâm, Lâm Hạo?!”

Đôi phương bước vào, thấy bên trong chỉ có mình Lạc Quỳnh Nguyệt, liền bước tới bên cậu, nắm tay kéo kéo như muốn lôi cậu đi.

“Đợi đã, cậu muốn đưa tôi đi đâu?” – Lạc Quỳnh Nguyệt dùng tay còn lại túm lấy tay áo Lâm Hạo.

Đôi phương nghe vậy liền dừng lại, Lạc Quỳnh Nguyệt cũng dừng theo, cậu chợt cảm giác không khí có chút kì dị, liền nghe thấy Lâm Hạo cất tiếng, “Không đi cùng tôi, vậy cậu muốn kết hôn với Diệp Sinh Bắc?”

“Tôi...” – Lạc Quỳnh Nguyệt không biết trả lời thế nào, nếu là bình thường cậu nhất định sẽ cự tuyệt, nhưng lần này... trong thâm tâm cậu bây giờ đang nghĩ nếu mình chạy mất, tên Diệp Sinh Bắc nói không chừng sẽ đau lòng lắm, nghĩ vậy, cậu lại không nhẫn tâm.

Cậu đã nghĩ rất nhiều, không khí cũng trầm xuống phần nào, còn Lâm Hạo đã bị vẻ trầm mặc của cậu kích thích, hần mạnh dạn xoa người, hơi thở đã không còn đều đặn, chợt thấy đôi môi đỏ tấy của cậu, liền cười nhạt: “Xem ra tôi lo chuyện bao đồng rồi, phu thê hai người ngọt ngào như vậy, sao tôi có thể chia rẽ được chứ, đúng không?”

“Cậu nói gì?”

“Lẽ nào tôi nói sai ư?” – Lâm Hạo cười lạnh, ánh mắt toé lửa, “Cậu vốn không muốn rời xa gã đúng không?”

“Nhưng...” – Lạc Quỳnh Nguyệt khổ sở nói, “Rời đi thì cũng phải để lại một mẩu lời nhắn đã chứ.”

Lâm Hạo: ...

Hắn dứt khoát vác cậu lên vai rời khỏi căn phòng.

Rất nhanh sau đó người ta đã phát hiện ra chú rể mất tích, lại còn truyền tới tai Diệp Sinh Bắc. Gã lập tức đứng dậy, cười gằn.

“Thật là một chú rể hiếu động.”

Lạc Quỳnh Nguyệt không biết Lâm Hạo đã dùng cách gì để qua mặt bao nhiêu người như vậy, họ đã ung dung ra khỏi khu kiến trúc đó.

Lúc ra đến ngoài, sau cửa dường như nóng lên, có lẽ đã phát hiện chú rể mất tích rồi.

“Lên xe.” – Lâm Hạo nhanh chóng đặt Lạc Quỳnh Nguyệt ngồi ghế sau chiếc mui trần, hắn cũng ngồi vào cạnh. Lạc Quỳnh Nguyệt giật mình, hình như đây là lần thứ hai trong ngày cậu bị ném vào xe.

Có điều sau khi lên xe, cậu mới phát hiện bên trong đều là người quen: “Lão đại? Tần Hàn?”

Tần Hàn ngồi ghế lái, gật đầu với cậu qua gương chiếu hậu.

Bạch Ninh Sinh ngoái đầu, nhìn gương mặt phức tạp của Lạc Quỳnh Nguyệt, “Quỳnh Nguyệt thật dễ dàng tìm ra.”

Lạc Quỳnh Nguyệt nhìn thấy anh liền nghĩ tới những lời Diệp Sinh Bắc nói, nhất thời không biết nên đối diện thế nào với Bạch Ninh Sinh.

Bạch Ninh Sinh cũng cảm nhận được vẻ lãnh đạm của cậu, nhưng lại không thể hiện ra, âm thầm ghi hận với Diệp Sinh Bắc.

Chiếc xe mau chóng xuất phát, Lạc Quỳnh Nguyệt có chút bất an, quả nhiên rất nhanh sau đó truyền tới tiếng motor gào rít, mấy chiếc xe đó đang đuổi sát nút ở phía sau.

Tần Hàn tặc lưỡi, quay ra nói với người ở đầu dây bên kia, “Bên đó mày có thể ra tay rồi.”

Lạc Quỳnh Nguyệt sững sờ, cảm giác cách làm của họ thật hoang đường, sao lại cứ phải trốn tránh chứ... Có điều...

Cậu thầm liếc hai chiếc xe đằng sau, nhiều xe đuổi theo như vậy, trong lòng không bắt an mới lạ đó.

Người bên phía Tần Hàn sẽ mau chóng tới nơi, trong lúc chờ họ hẳn rẽ vào giao lộ để ngăn những chiếc xe kia đi qua.

Tiếng xe gào rít xa dần, Lạc Quỳnh Nguyệt vốn tưởng mọi chuyện đã xong, đằng trước đột nhiên lại xuất hiện một chiếc xe hoa mui trần màu trắng cùng mấy chiếc ô tô đen, sừng sững đứng phía trước ngăn cản họ.

Diệp Sinh Bắc đang ngồi trong chiếc mui trần liền đứng dậy, ánh mắt nhìn Lạc Quỳnh Nguyệt đăm đăm, nở nụ cười xấu xược:

“Bảo bối, em còn muốn chạy đi đâu?”

Lời tác giả:

Hoàn rồi nha!!! Vẫn như thường lệ thôi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-tho-trinh-tiet-cua-ky-nam>